

บทนำ

ของขวัญจากฟ้า

เขาไม่คิดมาก่อนเลยว่าผู้หญิงที่ตกลงมาจากฟ้าในคำคืนนั้น จะทำให้ชีวิตของเขาต้องแปรเปลี่ยนไปตลอดกาล...

ร่างที่กำลังห้อยต่องแต่งเป็นลูกตุ้มนาฬิกาหอบหายใจสะท้าน ไบหน้าที่ถูกแต่งแต้มไว้อย่างงดงามซีดเผือด เหงื่อเม็ดเป้งไหลจาก หน้าผากลงมาถึงลำคอ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่มีบริเวณไหน ที่เธอจะเอื้อมมือไปไขว่คว้าหาที่เกาะได้เลย ขณะที่หัวใจกำลังเต้นระรัว ราวอยู่ในสนามรบ ก็รับรู้ได้ว่าร่างของตัวเองกำลังทรุดต่ำลงเรื่อยๆ และ ทันทีที่ปลายกระโปรงฉีกขาดออกจากกัน...

ร่างเล็กในชุดสีขาวงดงามราวกับเจ้าหญิงก็ลอยละลิวลงมาหา พื้นหญ้าอย่างรวดเร็ว!

1

พรหม (ไม่ได้) ลิขิต

เมื่อเสียงก่นด่ายังดังมาตามสายโทรศัพท์ไม่จบไม่สิ้น ไม่มีหยุดพักให้หายใจ ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีเทาสุดเท่ก็เอ่ยแทรกขึ้น ด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“หยุดหายใจบ้างดีไหมตา ด่ามากๆ เดี่ยวเส้นเลือดในสมองแตกไม่รู้ด้วย”

ทว่าแทนที่จะดีขึ้นกลับแย่ลงไปอีก เพราะนอกจากเจ้าสัวอิทธิจะไม่เห็นในความหวังดีของหลานชายตัวแสบแล้ว ยังตะโกนแก้วูบแทบแตก!

“หน้อยไอ้หลานบ้า ไอ้หลานเฮงชวย นี่แกแข่งฉันซะใหม่ จำไว้ว่าคนอย่างเจ้าสัวอิทธิอยู่ยงคงกระพัน ฉันจะไม่ตายจนกว่าแกจะเอาชนะไอ้พวกพิทักษ์พงศ์ได้ แกรู้ไหมไอ้หนู เมื่อไหร่แกตั้งมันให้คนส่งหนังสือพิมพ์มาเยาะเย้ยฉันถึงบ้าน ไม่ใช่แค่เรื่องที่หลานมันประมูลงานชนะแก แต่ไอ้นั้นยังติดหนึ่งในสิบนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงของเอเชียอีก เพราะฉะนั้นแกห้ามแพ้มันเด็ดขาด และไม่ใช่แค่เรื่องงาน แต่แกต้องชนะมันทุกๆ เรื่อง เข้าใจไหม!”

แม้จะอยากบอกเหลือเกินว่าไม่เข้าใจ จะแข่งกันไปเพื่ออะไร แต่สุดท้ายก็รับคำไปแบบแกล้งๆ ก่อนที่ตาของเขาจะหัวใจวายเพราะการ

ยั่วเย้าจากฝ่ายคู่อริ คิดไว้อยู่เสียว่าไอ้พวกพิทักษ์พงศ์คงต้องทำอะไร
อีกแน่ ไม่งั้นคงไม่มาด่าซ้ำด่าซากแบบนี้ เพราะเมื่อเข้าก็โทร. มาด่า
เรื่องนี้ไปที่หนึ่งแล้ว และรับรองเลยว่าจะมีอีกหลายครั้งจนกว่าเขา
จะเอาชนะคนพวกนั้นได้

“เอาเป็นว่าผมรับปากจะทำให้ดีที่สุด ถ้าสบายใจแล้วก็นอน
เถอะครับตา”

“ดีที่สุดยังไม่พอ แกต้องชนะเท่านั้นที่ฉันต้องการ แล้วถ้าทำ
ไม่ได้ ก็จำไว้เลยว่าสมบัติสักเกเดียวฉันก็จะไม่ให้ ฉันจะยกให้อัณฐ
กับเจ้าแฝดให้หมด!”

“ดีเหมือนกัน ผมจะได้ไม่ต้องเหนื่อย ยังไงพี่ณัฐก็ต้องแบ่งสมบัติ
ให้ผมอยู่แล้ว”

“งั้นฉันก็จะไม่ให้ใครสักคน จะเอาไปบริจาคการกุศลให้หมด
เข้าใจไหมไอ้หลานบ้า” ว่าแล้วก็ตัดสัญญาณไปทันที นี่ถ้าเป็นโทรศัพท์
รุ่นโบราณคงกระแทกใส่จนแก้วหูทะลุไปแล้ว

ถึงแม้ว่าการคุยกันครั้งนี้จะยุติลงด้วยดี ไม่มีอาการความดันขึ้น
เหมือนครั้งก่อนๆ แต่ภาณุมาศก็ยังถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง
ถามว่าท้อไหมกับความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นทุกวัน...ตอบได้ทันทีว่าไม่
เพราะมันทำให้เขาเติบโตเป็นดวงตะวันที่เข้มแข็ง แต่บางครั้งมันก็รู้สึก
เหนื่อยหน่ายใจกับปัญหาที่เข้ามาเพิ่ม อย่างเรื่องของพวกพิทักษ์พงศ์!

ตั้งแต่ถูกส่งมานุกเบิกตลาดที่ได้วัน ภาณุมาศในฐานะหลานชาย
เจ้าสัวใหญ่ก็สามารถบริหารงานจนประสบความสำเร็จในเวลาอัน
รวดเร็ว เจริญรอยตามเพชรแท้ผู้เป็นพี่ชาย ที่ไม่เพียงสอนวิธีคิดแบบ
นักธุรกิจ เพชรแท้ยังแผ่อิทธิพลในส่วนของตนเองมาให้เขาด้วย ใน
ตอนนี้ภาณุมาศนับว่าเป็นนักธุรกิจที่มีทั้งสมองและบุคลากรที่มี
ประสิทธิภาพดีเยี่ยม แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังพลาดให้แก่บริษัทคู่แข่ง
ที่เป็นอริกับเจ้าสัวอิทธิมายาวนาน

เป็นครั้งแรกที่เขาประมูลงานแพ้ไปถึงสองครั้งซ้อนในวันเดียวกัน ดูเหมือนช่วงหลังๆ ทักษะทายาทตระกูลพิทักษ์พงศ์จะประกาศความเป็นศัตรูอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งคิดก็ยิ่งเซ็ง ชายร่างสูงจึงหมุนตัวกลับ ก็จะกลับเข้าไปในผ้าเพื่อตีระดับอารมณ์อีกสักพัก ทว่ายังไม่ทันจะได้ก้าวไปไหนเลยด้วยซ้ำ จู่ๆ ก็มีอะไรบางอย่างร่วงหล่นลงมาจากบนศีรษะ

ไม่หนัก ไม่เบา แต่ทำเอาสมองแทบจะเหวียนเลยทีเดียว!

เมื่อก้มมองก็เห็นเป็นร่องเท้าผ้าใบเน่ามากถึงมากที่สุดข้างหนึ่ง ยังไม่ทันจะถามหาอีกข้าง ของขวัญจากฟ้าชิ้นใหม่ใหญ่เบิ้มกว่าเดิมก็ลอยละลิวลงมามีอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย!...”

ทันทีที่เสียงร้องขาดหายไป ร่างสูงก็ล้มลง ก่อนจะกลิ้งหลุนๆ เป็นลูกขนุนแผดไปตามพื้นลาดพร้อมกับใครอีกคน

ผีอำ!

เปลือกตาคู่หนาจะพริบถี่ๆ อย่างจับต้นชนปลายอะไรไม่ได้สัก รู้แต่เพียงว่าร่างทั้งร่างหนักอึ้งแทบจะขยับตัวไม่ได้ แต่เมื่อคลำๆ จับๆ โดนผิวเนื้ออุ่นของเจ้าผีร้าย เปลือกตาคู่หนาก็เบิกกว้างอย่างจดจำได้แล้วว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น

ไอ้ที่รู้สึกหนักๆ ขยับไม่ได้ แท้จริงแล้วไม่ได้ถูกผีอำ แต่มีร่างของนางฟ้าชุดขาวกำลังนอนซบอยู่บนแผงอกล่ำๆ ของเขา

“หนี่ หนี่” เสียงหัวร้องเรียกเธอเป็นภาษาจีน แล้วก็พบกับความ

...เงียบ

“เฮ้ เฮ้” เสียงหัวลองเรียกเธอเป็นภาษาจีน แล้วก็พบว่ามัน

...เงียบมาก!

“คุณ คุณ นี่คุณได้ยินผมไหม” สุดท้ายก็ใช้ภาษาไทยเสียเลย

แล้วก็พบว่า

...ยังคงเจียบที่สุด!

เมื่อไม่สามารถปลุกให้หญิงสาวที่นอนอยู่บนตัวตื่นขึ้นมาได้ ภาณุมาศก็ขยับลุกขึ้นเพื่อสำรวจการเต้นของหัวใจอีกฝ่าย เมื่อพบว่า หญิงสาวยังคงหายใจเข้าออกเป็นปกติก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ไม่มาตายคาอกก็นับว่าเป็นบุญที่สุดแล้ว!

หลังจากนั่งคิด ยืนคิด เท้าสะเอวคิดได้ประมาณหนึ่งนาที่ คนที่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่ในเลือดพอประมาณก็ตัดสินใจอุ้มสาวร่างเล็ก ไปยังรถของตัวเองที่จอดไว้ในซอยไม่ห่างกันนัก จากนั้นก็จัดการยัดร่างที่สลบไสลไม่ได้สติเข้าไปไว้ในเบาะด้านหลัง ก่อนจะเปิดไฟด้านในเพื่อสำรวจตรวจสุขภาพศพ ไม่ใช่สิ ตรวจสภาพร่างกายอีกครั้งเพราะบริเวณตรงนั้นมันมืดเกินกว่าจะมองเห็นได้ชัด

ทว่าทันทีที่แสงไฟสว่างวาบขึ้น ใบหน้าหวานงดงามก็ปรากฏชัด แก่สยดตา ถ้าบอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นนางฟ้าที่พลัดตกลงมาจากสวรรค์ เขาคงเชื่อ แล้วร่างสูงใหญ่ของภาณุมาศก็ขยับเข้าไปใกล้มากขึ้น ไม่เลย...เขาไม่ได้ต้องมนตร์สะกด สติสัมปชัญญะยังคงครบถ้วน แม้จะไม่ค่อยสมบูรณ์นัก แต่ก็ยังรับรู้ได้ว่าตัวเองรู้สึกเช่นไรและจะทำอะไร

หล่นลงมาทับจนปวดยับไปทั้งตัว ยังต้องแบกมาที่รถอีก พี่ชายของเขาเคยสอนไว้ว่าเป็นนักธุรกิจห้ามเสียเปรียบทุกกรณี...

แล้วใบหน้าหล่อก็ก้มลงไปชิด ก่อนจะตะล่งไปบนกลีบปาก สีชมพูหวานแผ่วเบา เมื่อรับรู้ได้ถึงความนุ่มตามมาด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ มุมปากหนาก็คลี่ออกคล้ายจะยิ้ม ก่อนจะกดริมฝีปากลงไปแนบชิดกว่าเดิม...และก็พบกับความหวานเกินกว่าที่เขาจะคาดคิด

บางทีช่วงเวลาที่ดีที่สุด แท้จริงแล้วอาจจะหวานละมุนที่สุดเหมือนในเวลานี้...

แสงแดดของเช้าวันใหม่ที่ลอดผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาตามช่องเหล็กดัดเล็กๆ ไม่ได้มีผลอะไรกับร่างที่ซุกตัวอยู่ใต้ผ้าม่านผืนใหญ่ เท่ากับความเจ็บปวดเมื่อยล้าในทุกครั้งที่ขยับตัว สุดท้ายชายหนุ่มก็ครางเบาๆ ก่อนจะลืมตาขึ้นด้วยความรู้สึกที่ยังคงปวดยับไปทั้งตัวเหมือนมีใครเอาร่างของเขามาขยำๆ แล้วจับยัดใส่ท่อเอาไว้ พอจะยืดแขนขาออกก็ปวดระบมจนแทบขยับไม่ได้

ในขณะที่ยังคงวงงวนตื่นอย่างไม่ค่อยเต็มตานัก โทรศัพท์ที่วางไว้ข้างหมอนก็ดังครี๊ดๆ ขึ้นจากแรงสั่น และทันทีที่กดรับ แรงสั่นสะเทือนทั้งหมดก็พุ่งมาอยู่ที่แก้วหูของเขาแทน

“อยู่ที่ไหนเจ้านู! ทำไมแกยังไม่เข้าบริษัท ฉันทอ. ไปหาเลขาฯ แกตั้งหลายรอบ มันบอกว่าติดต่อแกไม่ได้ ก็เพราะแกเป็นอย่างนี้ไง ถึงได้แพ้ให้อั้วพวกพิทักษ์พงศ์มัน ไ้อ่หลานไม่ได้เรื่อง!”

จากนั้นก็บลาๆ เป็นดังคาดคิด เมื่อเจ้าสัวอิทธิชุดคุ้ยเอาเรื่องที่แพ้การประมูลมาก่นดาอีกรอบ และอีกหลายรอบ รวากับว่ามันเป็นตราบาปที่ลบล้างอย่างไรก็ไม่วันหมดในชาตินี้

ทว่ารอบนั้นนอกจากหลานชายสุดที่รักจะไม่หือ ไม่อือ ไม่ถง ไม่เถียงให้ความดันขึ้นแล้ว ยังตอบรับอย่างสุภาพ (เกินจริง) ทุกถ้อยคำ

“ครับ ครับ ครับตา เข้าใจแล้วครับ โอเคเนะครับ...รักตานะครับ”

สุดท้ายก็เป็นเจ้าสัวเองที่เกาศีรษะแกรๆ อย่างงงๆ ไม่แน่ใจว่าไ้อ่หลานชายตัวแสบมันมาไม่ไหน จนกระทั่งเป็นฝ่ายวางสายไป

ภาณูมาศขยับลุกขึ้นสะบัดศีรษะไล่ความมึน สมองยังคงหนักอึ้ง คิดอะไรไม่ค่อยออกนัก กระทั่งหันไปเห็นมงกุฎที่วางอยู่หัวเตียง ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนก็ฉายชัดเข้ามาในสมองอีกครั้ง...

หลังจากจุ่มมัดจำงานฟ้าจนเป็นที่น่าพอใจแล้ว เขาตั้งใจจะพาเธอไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล แต่เมื่อจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาหาเบอร์ก็พบว่ามันหายไป เพราะในเครื่องมีทั้งข้อมูลและเบอร์โทร. สำคัญ

ของลูกค้า ไหนจะตาของเขาอีก เมื่อคืนนี้จะโทร. มาด่าอีกรอบ
ภานุมาศจึงตัดสินใจวิ่งกลับไปหาอยู่ที่ที่คิดว่าน่าจะตกอยู่

แล้วก็พบว่าโทรศัพท์ของเขาตกอยู่แถวๆ ประตูด้านหลังผ้าบัง
โดยมีขีปนาวุธร้ายนอนกองอยู่ใกล้ๆ ทั้งๆ ที่คิดว่าจะไม่เก็บขึ้นมาแล้ว
เสียว แต่สุดท้ายรองเท้าผ้าใบเน่าๆ ข้างนั้นก็ติดมือขึ้นมาจนได้ ทว่า
ขณะที่กำลังจะขยับตัวลุกขึ้น แสงสะท้อนตรงพงหญ้าก็ส่องเข้ามา
กระทบหางตา จึงเดินกลับไปดูแล้วก็พบว่ามันเป็นมงกุฎเพชร!

หลังจากนั้นเขาก็รีบวิ่งกลับไปที่รถ ใจหายวาบเมื่อพบเพียง
ความว่างเปล่า และไม่ว่าจะพยายามหาอย่างไรก็หาไม่พบ ผู้หญิงคน
นั้นหายไปอย่างไรร่องรอยราวกับว่าไม่เคยมีตัวตน!

ไม่สิ ถ้าไม่มีตัวตน แล้วมงกุฎอันนี้ละเป็นของใคร

เมื่อยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว ปวดเนื้อ ปวดตัว ปวดไปหมดยืนงำมนี้
ภานุมาศจึงเอื้อมมือไปเปิดลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงหยิบยาแก้ปวดออกมา
ก่อนจะยัดมงกุฎเจ้าปัญหาลงไปเก็บแทน หลังจากกินยาเรียบร้อยแล้ว
ผล็อยหลับไปอีกรอบ ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็รู้สึกสดชื่นขึ้นมาก ในขณะที่
กำลังขยับกายบิดไล่ความเกียจคร้านไปมา โทรศัพท์ก็สั่นขึ้นอีกครั้ง
ครั้นเห็นชื่อคนโทร. มา มุมปากหนาก็กระตุกเบาๆ ไม่ได้กดรับในทันที
แต่แก้มก็ให้สัญญาณต็ดแล้วต็ดอีกจนกว่าเขาจะพอใจ

“เลิกดรามารีย์ยัง” เสียงหวานเล็กถามขึ้นในทันทีที่เขารับสาย
“ยัง”

“เฮ้อ...” คนโทร. มาถอนใจยาว ก่อนจะถามกลับด้วยน้ำเสียง
กระตือรือร้นจนน่าหมั่นไส้ “แล้วทำยังไงแกถึงจะหายโกรธ”

“อย่ามาแก้งถาม เพราะแกอยู่แล้วฟากฟ้า”

“เราไม่รู้ เรารู้แต่ว่าเรากับหนูดาวรักแกมากกว่าใคร แล้วที่แก
ทำมันตึงไม่ยอมรับโทรศัพท์แบบนี้ เรากับหนูดาวเสียใจมากเลยรู้
ไหม...” และก่อนที่คณางค์จะพาเข้าโหมดดรามามาต่อมน้ำตาแตก

ซึ่งเป็นหนึ่งในกลยุทธ์พิชิตใจที่เตรียมมา เสียงหัวของคนเป็นน้องก็
แทรกขึ้นเรื่อย ๆ แต่รู้เท่าทันกันทุกเม็ด

“ถ้าแก่จะโธร. มาเกลี้ยกล่อมเรื่องงานแต่งงานของหนูดาว ชั้น
ก็ยืนยันคำเดิมว่าไม่อนุมัติ”

ทำไมมันถึงได้รู้มากและพูดยากพูดเย็นแบบนี้ละ!

เมื่อน้องชายตัวแสบยังยืนยันคำเดิมอย่างไม่มีใจอ่อน คณางค์
ก็ทำเสียงจิกจักในลำคอก่อนจะกล่าวหาว่าอีกฝ่ายใจร้าย ไม่มีหัวใจ
รักใคร่ไม่เป็น นี่ละชาติานร้ายที่คร่าพรหมจรรย์สาว ๆ แล้วกับลา ๆ ยาว
เหยียดชนิดที่คนฟังถึงกับกลอกตาบน ไม่เข้าใจว่ามันเกี่ยวอะไรกันด้วย

“อย่ามาดรามามาฟากฟ้า ยังไงฉันก็คิดว่าน้องยังเด็กเกินไป”

“เด็กอะไร ตอนแถมแต่งงานอายุยังน้อยกว่านี้อีก แล้วอย่าบอก
ว่าหญิงชายไม่เหมือนกัน เราชี้แจงมาเถียงกับแกเรื่องสิทธิเสรีภาพ”

เมื่อยังพูดก็ยิ่งพาดพิงถึงเรื่องผิดพลาดในอดีตที่เขาจำต้อง
แต่งงานกับเพชรชมพู เลยเป็นเหตุให้ยายพี่สาวตัวแสบได้เพชรแท้ซึ่ง
เป็นอาของอีกฝ่ายมาครอบครอง นอกจากจะไม่สำนึกบุญคุณที่เขา
เป็นกามเทพแฝงศรัทธาให้แล้ว ยังชอบยกเรื่องนี้ขึ้นมาดรามามาหวังจะ
ให้เขารู้สึกผิด ทั้ง ๆ ที่เรื่องมันก็ผ่านมานานเป็นชาติ ไม่เพียงตอนนี้ที่
เขากับอดีตภรรยาอย่างเพชรชมพูจะหย่าขาดจากกันแล้ว อีกฝ่ายยัง
แต่งงานกับณัฐวรุณ จนกลายมาเป็นพี่สะใภ้ของเขาเป็นที่เรียบร้อย

ครั้นเห็นแว่วว่าจะเสียเปรียบ ภาณุมาศจึงเบี่ยงประเด็นกลับมา
ที่เรื่องน้องสาวเหมือนเดิม

“เราไม่อยากรุณน้องต่อไปอีกนิด สักสิบปีก็ได้”

“จะบ้าหรือนายตะวัน สิบปีน้องก็ได้ขึ้นคานกันพอดี แกก็เห็น
แล้วว่าคุณช้างก็ดูแลหนูดาวได้ เผลออ ๆ จะทำได้ดีกว่าพวกเราซะอีก
แก้ไขเวลาพิสูจน์คุณช้างมาเกือบสี่ปีแล้วนะ มันน่าจะพอได้แล้ว อย่า
ทำตัวเป็นมารความรักของน้องอีกเลย”

อันที่จริง อย่างน้องชายจอมแสนดีนี่ต้องเรียกว่าเป็นยิ่งกว่า (ตัว) มาร เพราะนับตั้งแต่ นับดาวพบรักและตกลงหมั้นหมายกับชนาธิป นายตำรวจหนุ่ม (ใหญ่) ภาณุมาศก็มักจะสรรหาวิชามารมาทำให้ฤกษ์งามยามดีที่ได้มามีอันต้องเลื่อนออกไปทุกครั้ง

เริ่มตั้งแต่การอุปโลกน์หมอดูมาทำนายทายทักว่าคนทั้งคู่ตกอยู่ในปีกาลกิณี ต่อให้แก้กรรมอย่างไรก็ไม่รอด ต้องให้ผ่านพ้นช่วงดาวเคราะห์โคจรมากระแทกดาวเสาร์ไปก่อน ทุกอย่างถึงจะผ่านพ้น ไม่นั่นแน่แต่กันไปก็จะมีไม่มีความสุข ในตอนนั้นหลังจากจ้างหมอดูมาทำนายทายทักเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ขมุกขมัวตัวเองด้วยการคัดค้านหัวชนฝา โดยอ้างว่าต้องการเห็นชีวิตคู่ของสาวราบรินมีแต่สิ่งดีๆ ในที่สุดนับดาวก็ยินยอมเพราะไม่อาจขัดในความหวังดีของพี่ชาย (ว้ายร้าย) ได้

จากนั้นเมื่อได้ฤกษ์ใหม่ในปีถัดมา ก็ทำแผนว่าตัวเองติดโพรเจกต์ยักษ์ใหญ่ต้องอยู่ที่ไต้หวันนานร่วมปี ไม่สามารถกลับมาร่วมเป็นสักขีพยานคนสำคัญของน้องได้ ฤกษ์งามยามดีจึงถูกเลื่อนไปอีกรอบ

กระทั่งล่าสุดนี้เล่นใหญ่เมืองไทยรัชดาลัย เรียเตอร์มากๆ ถึงขนาดยอมทุ่มทุนไปนอนโรงพยาบาลนานร่วมเดือน เพื่อสร้างสถานการณ์ว่าถูกรถชนจนขาหัก ลีลาดรามานั่นเนียนเสียจนนางพญาดรามาย่างคนนางค์ยังจับไม่ได้ เพราะชายหนุ่มมีทั้งหมอละพยาบาล ตัวจริงเสียงจริงมาเสริมทัพในการสร้างความน่าเชื่อถือในครั้งนี้ด้วย

รอบนี้บอกเลยว่าภาณุมาศไม่ได้มาเล่นๆ แต่สตรองมาก! นอกจากจะไม่มีอาการอะไรโวยวายเหมือนที่ผ่านมา สีหน้าและน้ำเสียงยังเคล้าสลดจนหัวใจคนฟังสั่นสะท้านด้วยความสงสาร

ถึงแม้ว่าพี่จะต้องนั่งรถเข็นไปงานแต่งของหนูดาวให้คนนิทราว่าง่ายเปลี่ยเสียขา พี่ก็สบายมาก ถ้ามันจะทำให้ น้องสาวของพี่มีความสุข จริงๆ พี่ก็ได้เป็นอะไรมาหรือ...ก็แค่ขาหัก อาจจะเดินไม่ได้ไปตลอดชีวิตเท่านั้นเอง'

จากนั้นก็ใส่ลีลาดรามามาเข้าไป ชนิดจะลูกก็โอย จะนั่งก็โอย เพื่อให้ห้องสาวสงสารเห็นใจ เพียงเท่านั้นนับดาวก็สั่งยกเลิกหมด ไม่ต้องต่งต้องแต่งมันแล้ว การ์ดเก็ทที่พิมพ์ไว้เสร็จสิ้นเรียบร้อยก็ถูกสั่งเก็บเรียบร้อย! งานกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่เตรียมการกันมาก็ถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด เพราะกลัวว่าจะกระทบกระเทือนจิตใจของพี่ชายสุดที่รัก

และถึงแม้ว่าคณางค์จะมาจับพิรุณได้ แต่ก็ผ่านพ้นช่วงฤกษ์งามยามดีมานานพอสมควร ทำเอาพี่สาวคนโตถึงกับโกรธจัด แทบจะยุให้ชนาธิปว่าที่น้องเขยจับไฉ่น้องชายตัวแสบไปยิงเป้าลงทันทันทีให้สาสมกับความร้ายกาจ!

จากนั้นเพื่อไม่ให้งานแต่งของนับดาวต้องถูกยกเลิกอีก คณางค์ก็แอบไปดูฤกษ์งามยามดีไว้ให้น้องสาวเรียบร้อย ก่อนจะจ้างบริษัทออกแก็นเซอร์ดำเนินการทุกอย่าง รอจนกระทั่งที่บ่าวสาวไปตระเวนแจกการ์ดกันจนสำเร็จเสร็จสิ้น ครั้นเหลือเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือนจะถึงวันแต่งก็สั่งให้นับดาวโทร. ไปบอกพี่ชายตัวแสบ

ให้มันรู้ไปว่ากระชั้นชิดแบบนี้แล้ว พี่ชายจอมหวนน้องสาวจะสร้างแผนการอะไรมาล้มงานแต่งได้อีก

แต่กลับกลายเป็นว่าภาณุมาศโกรธมาก หลังจากวางสายไปก็ไม่ยอมรับสายใครอีก ทั้งโทร. หาและส่งข้อความไปก็ไม่มีสัญญาณใดๆ ตอบกลับ สร้างความกังวลใจให้แก่คณางค์และนับดาวเป็นอย่างมาก

“เราฐันะนายตะวัน ว่าที่แกทำไปทั้งหมดก็เพราะรักและเป็นห่วงน้อง ที่ผ่านมามาพวกเราต้องเจออะไรมามากมายกว่าจะได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกัน แกจึงอยากดูแลหนูดาวให้ยาวนานที่สุด”

อันที่จริงคณางค์รู้ดีว่าที่ภาณุมาศไม่ยินยอมโดยง่ายก็เพราะห่วงหาวนความเป็นพี่เป็นน้อง กลัวว่าเมื่อมีครอบครัวกันไปแล้วจะทำให้ความสัมพันธ์เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม นั่นเพราะชายหนุ่มไม่ได้มีสาย-

เลือดเดียวกันกับพวกเธอ

พ่อแม่ของภาณุมาศจากไปตั้งแต่เขาอายุได้เพียงสิบขวบ พ่อแม่ของคณางค์จึงรับเขาไว้เป็นบุตรบุญธรรม ให้ความรักความเอาใจใส่ และเพียรสอนทุกสิ่งทุกอย่างอย่างตั้งใจ ด้วยหวังว่าวันหนึ่งลูกชายของเพื่อนรักจะเติบโตขึ้นเป็นดวงตะวันที่อบอุ่น เข้มแข็ง และสามารถปกป้องคุ้มครองบริหารของตัวเองได้

ทุกปัญหาที่ต้องฝ่าฟัน...ทุกเหตุการณ์ที่ต้องเผชิญ...สุดท้ายก็หล่อหลอมให้ภาณุมาศเข้มแข็ง และพร้อมที่จะดูแลพี่น้องทั้งสองคนอย่างที่เคยได้สัญญากันไว้

ท้องฟ้า ดวงตะวัน และดวงดาว จะมีกันตลอดไป

“จำวันะนายตะวัน ถึงแม้เรากับหนูดาวจะแต่งงานไปแล้ว พวกเราก็จะยังคงมีกันตลอดไป ถ้าแกไม่เชื่อ ก็ลองเดินมาเปิดประตูสิ”

ไม่จำเป็นต้องเดินไปเปิดให้เสียเวลา เพราะทันทีที่สายตัดไป ประตูหน้าห้องก็ถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว เร็วเสียจนเจ้าของห้องยังตั้งรับไม่ทัน!

“เซอร์ไพรส์!”

“เฮ้ย ฟากฟ้า น้องมูน มาได้ยังไง” แทนคำตอบ ร่างเล็กของเด็กหญิงหน้าตาน่ารักราวตุ๊กตาญี่ปุ่น ก็กระโดดเกาะหีบเข้าที่ขาทั้งสองข้าง ก่อนจะหัวเราะสดใส

“คิดถึงน้องมูนรีเปล่าคะน้ำตะวัน”

“คิดถึงที่สุดเลยยายหมูอ้วนของน้ำ”

แล้วภาณุมาศก็จัดการอุ้มยายเด็กกระปุกของเขาขึ้นมาหอมซ้ายหอมขวาก่อนจะกอดแน่นๆ เป็นการพิสูจน์ ก่อนจะวาดวงแขนไปโอบกอดร่างเล็กของพี่สาวด้วยความคิดถึงไม่ต่างกัน

“คราวนี้รู้หรือยังว่าใครคือคนสำคัญ”

เมื่อสายตาสองคู่จ้องแป้วมาที่เขาอย่างรอคอยคำตอบ ภาณุมาศ

ก็หัวเราะเบาๆ ก่อนจะยื่นมือไปบีบแก้มสาวน้อยและสาวใหญ่พร้อมกันทั้งคู่

“รู้ก็ได้...แล้วนี่แกมาได้ยังไง ก็เหนยยพั้งค์บอกว่าอาหนึ่งไม่ค่อยว่าง” ชายหนุ่มหมายถึงเพชรชมพูที่ตอนนี้พวงทั้งตำแหน่งพี่สะใภ้และหลานสาวของพี่ชาย

“คุณหนึ่งไม่ได้มาด้วย ช่วงนี้งานที่บริษัทยุ่งมาก เราเลยมากับน้องมนสองคน ส่วนน้องหม้อยู่กับพี่ภาส”

“อ้าว แล้วอาหนึ่งยอมให้แกมาเหรอ” ภาณุมาศถามขึ้นอย่างแปลกใจ เพราะรู้ว่าเพชรแท้งลูกและภรรยายิ่งกว่าไขในหิน ยากนักที่จะให้มากันเพียงลำพัง

“ก็บอกแล้วไงว่าแกเป็นคนสำคัญ”

เพียงเท่านั้น ‘คนสำคัญ’ ก็ยิ้มแก้มแทบแตก ทว่าไม่ทันถึงห้านาทีคนเป็นพี่ก็กลับลำด้วยการตะปบเข้าที่หูของเขทั้งสองข้าง ก่อนจะยิ้มหวานจนน่าสะพรึง ทำเอาภาณุมาศถึงกับเสียวสันหลังวาบเมื่อรับรู้ได้ถึงรังสีอำมหิต แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้ถอยหนี ดันนี่คนนางค์ก็บิดสุดแรงยิ่งกว่ามอเตอร์ไซค์วิน บิดซ้าย บิดขวา บิดหน้า บิดหลัง และดึงพร้อมๆ กัน!

“โอ๊ย...” ภาณุมาศถึงกับยกมือขึ้นกุมหูด้วยความเจ็บปวดอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ “ทำบ้าอะไรของแกเนี่ย ฟากฟ้า”

“ก็เราบอกคุณหนึ่งว่าจะมาดิงหูแกกลับไปเมืองไทย เราก็ต้องทำตามสัญญา อายกลีลามากนัก ฐิ่ใหม่ที่เรากับหนูดาวกินไม่ได้นอนไม่หลับ ตอนแรกหนูดาวจะบินตามมาด้วยแต่คิวงานน้องเยอะมาก เราเลยไม่อยากให้เสียงานเลยอาสาจัดการเอง”

แล้วหญิงสาวก็จัดการลงโทษจนหูเขาแดงเกือบทั้งสองข้าง ลามไปถึงใบหน้าและลำคอเลยทีเดียว

“น้องมนดูสิ แม่น้องมนใจร้ายกับน้า” เมื่อขัดขึ้นพี่สาวไม่ได้ก็

หันไปอ้อนหลานรักแทน

อ้อมแขนเล็กๆ จึงโอบเข้ามากอดพร้อมตบเบาๆ ลงบนหลังเหมือน
ที่แม่ชอบทำ

“โอ้ๆ จริงๆ แล้วคุณแม่คิดถึงน้ำตະวันมากๆ เลยคะ นอนร้องไห้
ทุกคืน คุณพ่อเลยยอมให้มา” ได้ยินเช่นนั้นคนดราม่าอ้อนหลานก็ชะงัก
หันไปมองยายพี่สาวจอมแสบอย่างไม่แน่ใจ

“ร้องจริงๆ หรือว่าแกล้งดราม่าออดอ้อนสามี”

คนนางค์ไม่ได้ตอบทันที แต่จุ่มมือลูกสาววัยแปดขวบไปนั่งบน
เตียงของน้องชาย ก่อนจะหันมาตอบด้วยรอยยิ้มตามแบบฉบับของเธอ

“ก็ต้องร้องบ้างอ้อนบ้างสิ คุณหนึ่งจะได้รักจะได้เอ็นดู”

ไม่เพียงยิ้มหวาน นัยน์ตายังพรึบพรามีชีวิตชีวาเมื่อพูดถึงสามี
สุดที่รัก แม้ตอนนี้คุณชายหมีของเธอจะยังชอบดุดและเผด็จการกับเธอ
อยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็มักจะยอมให้ทุกครั้งไป

เมื่อเห็นพี่สาวหน้าแดงปลั่งเต็มไปด้วยความสุข ภาณุมาศก็ถอน
ใจเบาๆ น้องสาวของเขาก็คงอยากจะมีความสุขแบบนี้บ้าง คงถึงเวลา
ที่เขาจะส่งมอบดวงดาวดวงนี้ให้แก่ภรรยาข้าง (น้อย) ดูแลเสียที คิดได้
เช่นนั้นภาณุมาศก็หันไปหาพี่สาว ก่อนจะถามในสิ่งที่อีกฝ่ายคิดไม่ถึง
“ที่แกมานี้ ตัดชุดเตรียมไว้ให้ฉันรึยัง”

“ชุดไปงานน้องไซ้ไหม”

เมื่อภาณุมาศพยักหน้าเหมือนจะบอกว่าใช่ คนนางค์ก็ยิ้มกว้าง
ออกมาก่อนจะพยักหน้ารับ “ตัดแล้ว ตัดไว้ให้สามชุดเลย เจ้าบ่าว
เปลี่ยนกี่ชุด แกก็เปลี่ยนตามนั้นเลย” แล้วเสียงหวานก็หยุดไป ก่อน
จะพูดขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงมั่นคั่งกว่าเดิม “แต่เรายังไม่แน่ใจหรอก
นะว่าแกจะใส่พอดีไหม แกคงต้องกลับไปลองเองว่า...โอเครีเปล่า”

ไม่เพียงความนัยที่แฝงอยู่ในถ้อยคำ ดวงตาของคนนางค์ก็กำลัง
บอกว่าทั้งเธอกับนับดาวรอคอยให้เขากลับไปร่วมงานในฐานะญาติ

ฝ่ายเจ้าสาว

ภาณุมาศนิ่งไปเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม
ก่อนจะตอบรับคำอย่างมั่นคง

“มันก็ต้องโอเคอยู่แล้ว”

เพียงเท่านั้นคนเป็นพี่ก็แทบจะโผล่เข้าไปกอดคอน้องชายเจ้า
ปัญหาอย่างดีใจ ถ้าไม่บังเอิญได้ยินประโยคถัดมาเสียก่อน

“จริงๆ ฉันใส่ชุดเดี๋ยวกี้ได้นะ เพราะไม่ว่าจะเปลี่ยนสักกี่สิบชุด
ฉันก็หล่อและเด็กกว่าเจ้าบ่าวอยู่ดี”

อีกแล้ว! ผ่านมาก็ปิกี่ชาติก็ยังชอบเอาเรื่องอายุของสามีเธอและ
ว่าที่น้องเขยมากระแนะกระเหน่ไม่เลิกรา คคนางค์จึงเบะปาก ย่นจมูก
ก่อนจะจึมนิ้วลงไปบนหน้าผากของน้องชายตัวแสบอย่างหมั่นไส้

“จำไว้นะ อย่าได้ร้ออันรักเด็กขึ้นมาเสียว จะซ้ำไม่ให้ได้พูดได้
เกิดเลย”

“เสียใจที่คงไม่มีวันนั้น”

“แกนี่น่าหมั่นไส้จริงๆ บิดหนูอีกสักทีดีไหม”

“ไม่ดี ขยับไปไกลๆ เลย”

ทว่าแทนที่คคนางค์จะขยับออกห่าง กลับคว้าหมับเข้าที่แก้มทั้งสองข้างของน้องชายตัวแสบอีกครั้ง แต่คราวนี้เธอแคบิบเบาๆ ก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยความโล่งใจเป็นที่สุด

“เราดีใจนะที่แกเลิกเป็นมารความรักน้องซะที น่ารักที่สุดเลย
หนูวันของพี่ฟ้า”

ทั้งที่คำชมออกจะทะแม่งๆ แต่หนูวันก็พยักหน้ารับด้วยหัวใจที่
ปลอดโปร่งไม่ต่างกัน...

ในที่สุดเขาก็สามารถปล่อยวางเรื่องชีวิตคู่ของน้องได้จริงๆ เสียที

หลังจากโทร. ไปคุยกับนับดาวจนเข้าใจกันดีแล้ว สองพี่น้องกับอีกหนึ่งหลานก็ใช้เวลาร่วมกันอีกประมาณสองวันเศษก็บินกลับเมืองไทยเพราะให้สัญญากับเพชรแท้ไว้ ในตอนแรกน้องมนจะอยู่กับน้ำตะวันก่อน แต่เมื่อเพชรแท้ไม่อนุมัติพร้อมให้เหตุผลว่าคิดถึงที่สุดไว้ค่อยมาเที่ยวใหม่แล้วพาน้องหมีมาด้วย เด็กหญิงก็เข้าใจโดยไม่อึดอัดอะไรอีก แต่เมื่อถึงวันจากลา งานดรามามาพอน้ำตาปรึ้มก็มีมาให้เห็นเบาๆ

“น้องมนต้องคิดถึงน้ำตะวันมากๆ แน่ๆ เลยค่ะ คิดถึงที่สุด...”

ทั้งที่รู้ดีว่าหลานสาวที่อ่อนถอบแบบมาจากแม่ไม่มีผิดเพี้ยน แต่เมื่อน้ำใสๆ หยดเล็กๆ ร่วงหล่นลงจากแก้มซ้ายไปขวาอย่างน่าเอ็นดู ภาณุมาศก็ดึงร่างเล็กเข้ามาอดพร้อมหอมที่ข้างขมับบางอย่างรักใคร่

“โอ๊ย ยายเด็กกระปุกของน้ำ เตียวไม่กี่วันก็ได้เจอกันอีก รับรองว่าน้ำจะไม่ลืมของฝากแม่แต่ชิ้นเดียว” ชายหนุ่มหมายถึงของที่หลานสาวอยากได้

“น้องมนไม่ได้อยากได้ของ น้องมนร้องเพราะคงคิดถึงน้ำตะวัน” อ้อมแขนเล็กๆ โอบกอดร่างใหญ่ที่นั่งอยู่ข้างๆ ไว้แน่นเพื่อให้รู้ว่าคิดถึงมากๆ

“นั่นแปลว่าน้ำไปแต่ตัว ไม่ต้องเอาของฝากไปด้วยก็ได้”

ได้ยินเช่นนั้นเด็กหญิงก็ส่ายหน้า ก่อนจะก้มลงหอมแก้มน้ำชายเบาๆ

“เอาคะ น้ำตะวันใจดี น้องมนเลยไม่อยากให้เสียน้ำใจ” ได้ยินวจาอันชาญฉลาดของหลานสาวตัวน้อย คนเป็นน้ำถึงกับหัวเราะอย่างถูกใจ

“จ้ะเตียวน้ำแถมให้อีกหลายๆ ชิ้นเลย”

คณางค์ถึงกับส่ายหน้า ทั้งที่ภาณุมาศชอบกระแนะกระเหนียวว่าลูกเธอถอบดีลีดรามามาที่อ่อนมาจากแม่อย่างกับสำเนาถูกต้อง

แต่สุดท้ายก็ทั้งรักทั้งหลงหลาน อยากได้อะไรไม่มีหรอกที่จะไม่ได้

“เดินทางปลอดภัยนะฝากฟ้า” เมื่อภาณุมาศขยับเข้ามากอด
พร้อมเอ่ยคำอำลา คณางค์ก็ยิ้มรับก่อนจะตบป่าน้องชายเบาๆ

“แกก็ตามมาเร็วๆ ละนายตะวัน”

“รับรองพุงนี้ถึงเมืองไทยแน่นอน ได้น้องเขยเป็นถึงนายตำรวจ
ใหญ่ทั้งที ต้องเตรียมการรับขวัญหนักๆ เดียวจะหาว่าทางเราไม่ให้
เกียรติ”

ได้ยินเช่นนั้นคนเป็นพี่ก็แทบจะกลอกตาบน ถ้าจะให้เกียรติกัน
ขนาดนี้ ว่าที่น้องเขยเธอคงบอกว่าช่วยเกลียดกันเลยจะดีกว่า

“เอาเถอะ รีบตามมาเร็วๆ ก็แล้วกัน เรากับน้องมุนจะรอ”

แล้วเด็กหญิงเพชรน้ำหนึ่งก็พนมมือไหว้พร้อมย่อตัวลงอย่าง
งดงามก่อนจะโบกมือลา โดยที่ภาณุมาศยืนรอจนกระทั่งสองแม่ลูก
หายเข้าไปในอาคารผู้โดยสารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงได้เวลาที่เขาคงต้องกลับ
ไปส่งผลงานที่ค้างค้างต่อบ้าง

ระหว่างที่กำลังเดินกลับไปที่รถก็โทรศัพท์สั่งงานกับเลขขา ไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงยังลานจอดรถภายนอกอาคารผู้โดยสาร ก็รู้สึก
เหมือนมีคนเดินตามมา

เพราะความไม่แน่ใจ ภาณุมาศจึงชะลอฝีเท้าให้ช้าลงเพื่อรอดู
ท่าที ในขณะที่เดียวกันก็เก็บนามบัตรของลูกค้าใส่กลับเข้าไปในกระเป๋า
ทว่าในตอนนั้นเอง ชายสองคนที่รอจ้งหะอยู่ก่อนแล้วก็พุ่งเข้าชนจาก
ด้านหลัง ก่อนจะกระชากกระเป๋าและโทรศัพท์ของเขาและวิ่งหนีไปใน
เวลาอันรวดเร็ว

แม้จะตกใจ แต่หลานชายเจ้าสัวใหญ่ก็สามารถตั้งสติได้อย่าง
รวดเร็ว ชายหนุ่มจึงรีบวิ่งตามไปจนกระทั่งสิ้นสุดทางแยกจึงตัดสินใจ
เลี้ยวไปตามช่องทางเล็กๆ เดินไปได้ไม่เท่าไรก็พบว่าบริเวณนี้ค่อนข้าง
เปลี่ยวมองไม่เห็นใคร แต่ก่อนที่จะหมุนตัวกลับ หางตาก็เหมือนเห็น

อะไรบางอย่าง ชายหนุ่มจึงก้าวตรงไปยังต้นไม้ใหญ่ด้านหน้าอย่าง
ระมัดระวัง แล้วก็พบว่าของที่วางอยู่ข้างๆ โคนไม้นั่นเป็นโทรศัพท์
มือถือและกระเป๋าของเขาจริงๆ

ชายหนุ่มค่อยๆ หยิบมันขึ้นมาอย่างไม่ค่อยไวใจนัก หลังจาก
ตรวจดูก็ไม่พบความผิดปกติ ไม่สิ แบบนี้ต้องเรียกว่าผิดปกติ เพราะ
ทั้งเงินและเอกสารด้านในกระเป๋ายังอยู่ครบ ถ้าอย่างนั้นพวกมัน
ต้องการอะไรจากเขากันแน่

ทว่าในจังหวะที่คำถามมากมายผุดขึ้นในสมอง เขาก็แว่ได้ยิน
เสียงร้องก่อนจะเงยไป เพราะไม่ไวใจภาณูมาศจึงเงยหูฟังอย่างตั้งใจ
เพียงไม่นาน เสียงร้องขอความช่วยเหลือก็ดังขึ้นอีกครั้ง!

2

เจ้าหนูปริศนา

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองชายสามคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น ในขณะที่เดียวกันก็สั่งร่างกายตัวเองไม่ให้สั่น...พอสอนเสมอว่าถ้าไม่ตื่นตระหนก ก็จะมีสติในการแก้ไขปัญหา

“เดินตามมาดีๆ อย่าให้ต้องใช้กำลัง และถ้าแสร้งอีก ฉันจะตัดลิ้นแกออกมาเดี๋ยวนี้” ไม่เพียงข่มขู่ ชายร่างใหญ่ยังกระซากร่างผอมบางให้เดินตามไป ครั้นชัดขึ้นอย่างไม่ยินยอม ผู้ชายอีกคนที่หน้าตาถมึงทั้งดูโหดร้ายไม่ต่างกันก็ตัวดำมือเข้าที่ใบหน้าเล็กอย่างรุนแรง

เผียะ!

“ถ้าแกยังลืลา แกได้กลายเป็นศพอยู่ที่นั่น”

แล้วมีดสั้นขนาดพกพา ก็ตกลงมาที่ด้านหลัง ทำให้ร่างผอมบางไม่กล้าชัดขึ้น แต่ก่อนที่จะก้าวตามมันไป เสียงหวาดของใครบางคนก็ดังขึ้น

“หยุดนะ นั่นทำอะไรกัน”

ทันทีที่เห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของสนามบินวิ่งตรงเข้ามาหา ชายร่างใหญ่สองคนที่ดูท่าทางไม่น่าไว้ใจก็วิ่งหนีหายไป คนละทิศคนละทาง ทั้งคนร่างเล็กที่ถูกพวกมันข่มขู่ทำร้ายไว้เพียงลำพัง

ภาณุมาศที่วิ่งตามหลังเจ้าหน้าที่มาไม่ได้วิ่งตามคนร้ายไป
แต่รีบตรงเข้าไปหาเด็กหนุ่มที่ถูกทำร้าย

“เป็นอะไรรีไปเล่าเจ้าหน้าที่” แต่แล้วก็มีอันต้องชะงัก เมื่อคนที่ลืมนั่งอยู่บนพื้นแหงนหน้าขึ้นมองเขา...ไม่ใช่เด็กผู้ชาย แต่เป็นเด็กผู้หญิง ทั้งที่อยู่ห่างกันประมาณห้าเมตร อีกทั้งคนตรงหน้ายังสวมเสื้อยืดตัวใหญ่ ผอมชอยลั่น และใบหน้าขมุกขมัวมันวาวไปด้วยเหงื่อไม่ต่างอะไรกับเด็กชายวัยรุ่นทั่วไป แต่ภาณุมาศก็ยังรับรู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กผู้หญิง แต่ยังไม่ทันที่จะก้าวเข้าไปถึงตัว จู่ๆ เด็กนั้นก็ลุกขึ้นวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว ทำเอาคนหวังดีที่อุตส่าห์เรียกยามมาช่วยเหลือถึงกับเกาศีรษะแกรกๆ อย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก ตกลงหน้าเขาเหมือนใจหรือเด็กนั่นเองก็ไม่น่าไว้วางใจ

ในตอนที่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือแว่วมาไม่ไกลนัก ชายหนุ่มเดินตามเสียงนั้นไปจนกระทั่งเจอเด็กคนนั้นโดนทำร้าย ตอนแรกตั้งใจจะเข้าไปช่วยเหลือ แต่นึกได้ว่าหากคิดจะช่วยมันก็ต้องช่วยอย่างมีสติ ไม่งั้นเขานี้ละจะหมดสติแทน ภาณุมาศจึงพยายามมองหาอะไรสักอย่างที่เขาจะเป็นอาวุธได้ โชคดีที่จังหวะนั้นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยวิ่งเข้ามาหาพอดี นัยว่าทางเจ้าหน้าที่เห็นความผิดปกติบางอย่างจากกล้องวงจรปิด จึงสั่งการให้เจ้าหน้าที่ที่อยู่ในละแวกนั้นลองมาตรวจสอบ

ไม่นานเจ้าหน้าที่คนเดิมก็ย้อนกลับมาหาเขา ดูเหมือนว่าจะคว้าน้ำเหลวจับใครไม่ได้เลย แต่ก็ยังรับปากว่าจะตรวจสอบเรื่องนี้ให้ ภาณุมาศพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ไม่ได้ติดใจเรื่องเด็กที่ถูกทำร้ายสักเท่าไร แต่ชายสองคนที่กระชากกระเป๋าเงินกับโทรศัพท์มือถือเขาไปต่างหาก ที่ยังติดอยู่ในสมอจนกระทั่งตอนนี้

แท้จริงแล้วพวกมันมีจุดประสงค์อะไรกันแน่!

เมื่อไม่มีอะไรแล้ว ภาณุมาศก็ขับรถกลับไปยังบริษัทเพื่อสะสาง

งานที่ค้างต่อ ตั้งใจไว้ว่าไปเมืองไทยรอบนี้จะอยู่นานหน่อย หลังจากที่ไม่ได้กลับไปประมาณครึ่งปีเห็นจะได้ ถือว่าเป็นการพักผ่อนไปในตัว ส่วนงานทางนี้ก็ให้เลขาฯ และหุ้นส่วนที่นี่ช่วยดูแล หากมีปัญหอะไรก็สามารถติดต่อเขาได้ตลอด ส่วนปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เป็นตานีสบายมาก อย่างไม่ไร้โดนด่าอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวล กลับไปให้ตำรวจขอดเลยทีเดียวนะ

ภาณุมาศใช้เวลาอยู่ที่บริษัทจนเกือบเที่ยงคืน ขับรถกลับถึงบ้านหัวถึงหมอนก็นอนหลับเป็นตาย ตื่นมาอีกทีก็ช่วงสายๆ ของวันใหม่ ไม่มีอะไรต้องรีบเร่ง เพราะกว่าเครื่องจะออกก็ประมาณห้าโมงเย็น ขาหนุ่มจึงแวะไปที่บริษัทเพื่อเซ็นเอกสารที่เหลือ ก่อนจะให้ หวาง เจียวเหมย เลขาฯ สวารถไปส่งที่สนามบินก่อนเวลาประมาณสองชั่วโมง

อันที่จริงเขาเกือบลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานไปแล้ว ถ้าไม่บังเอิญเจอเด็กนั้นอีกครั้ง!

“คุณหวาง อย่าลืมเรื่องที่ผมสั่ง ถ้าคนของบริษัทพิทักษ์พงศ์เข้าไปที่บริษัทคุณหม่าอีก ให้รายงานผมทันที”

“ค่ะ”

หวาง เจียวเหมย พักหน้ารับคำเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ ก้มหน้าก้มตาจดคำสั่งลงในแท็บเล็ตขนาดเจ็ดนิ้วในมืออย่างไม่ยอมให้พลาดแม้แต่คำเดียว ขณะเดียวกันก็เร่งเท้าตามร่างสูงของคนเป็นนายไปอย่างกระชั้นชิด

“เดี๋ยวละ...คุณโทร. หากันหลี่ด้วย เรื่องของที่สั่งไป ตกลงได้ตามวันที่เราต้องการรึเปล่า”

“ค่ะ”

“พรุ่งนี้หนายพิพัฒน์จะเข้ามาช่วยตรวจดูเรื่องเอกสารสัญญาที่บริษัท อย่าลืมอำนวยความสะดวกให้เขาด้วย”

“ค่ะบอส...อึป!”

เสียงหวานอุทานเบาๆ เมื่อจู่ๆ ร่างสูงก็หยุดชะงักทำเอาเธอเบรกกะทันหัน เมื่อมองตามใบหน้าที่หล่อที่ถูกปิดบังดวงตาไว้ด้วยแว่นกันแดดสีเข้ม ก็พบร่างเล็กของใครคนหนึ่งกำลังนั่งกอดกระเป๋ายู่ตรงบริเวณด้านข้างอาคารสนามบิน ครั้นเห็นคนเป็นนายมองนิ่ง จะก้าวก็ไม่ก้าว ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ยอมเดินต่อ เจี้ยวเหมยจึงทักขึ้น

“บอสรู้จักเด็กคนนั้นหรือคะ นั่งตัวสั่นแปลกๆ เอ๊ะ แล้วนั่นเขาจะไปไหน”

เมื่อจู่ๆ ร่างผอมเกร็งที่นั่งกอดกระเป๋าด้วยใบหน้าที่เศร้าสร้อยก็มีอาการตื่นตระหนก รีบลุกเดินออกไปภายนอกอาคารอย่างร้อนรนในทันทีที่เห็นชายสองคนเดินเข้ามาหา ภาณุมาศรีบก้าวเท้าตามอย่างไม่รีรอ เพราะไม่เพียงเด็กสาวคนนั้นที่เขาจดจำได้ แม้แต่ชายสองคนที่กำลังเดินตามไป ชายหนุ่มก็จดจำได้ในทันทีที่เห็นหน้า เพราะพวกมันคือคนที่วิ่งราวกระเป๋ากับโทรศัพท์ของเขาเมื่อวานนี้

“หยุดนะ”

ได้ผล ชายสองคนที่กำลังย้อยยุดจุดกระซกกระเป๋ากับใบเล็กจากมือเด็กสาวตรงบริเวณลานจอดรถหยุดชะงัก แต่แทนที่จะหวาดกลัว กลับเดินอาดๆ เข้ามาหาเขาพร้อมมิดวาววับในมือ แต่ก่อนที่จะมีการต่อสู้ใดๆ เกิดขึ้น เสียงตะโกนของเลขาฯ สาวก็ดังขึ้นก่อนจะวิ่งเข้ามาพร้อมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกหนึ่งคน ทำให้พวกมันหยุดชะงัก ก่อนจะกระซกกระเป๋ากับมือเด็กสาววิ่งหนีไป

“บอสคะ เป็นไงบ้างคะ” เจี้ยวเหมยรีบปรีเข้าไปถามเจ้านายอย่างห่วงใย

“ไม่เป็นไร ขอบใจมาก” เมื่อภาณุมาศส่ายหน้า เลขาฯ สาวก็หันไปถามเด็กสาวที่ยืนตัวสั่นอยู่ข้างๆ ด้วยภาษาจีน

“แล้วหนูเป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหนรึเปล่า”

ทว่าแทนที่จะตอบคำถามของเลขาฯ สาว ใบหน้าขาวซีดของเด็กสาวหันมองมายังชายหนุ่มที่เข้ามาช่วยเหลือเธอไว้ถึงสองครั้ง ก่อนจะชั้นชาลงตรงหน้าด้วยดวงตาร้อนผ่าว แล้วหยดน้ำใสๆ ก็ร่วงหล่นลงมาราวกับไม่อาจห้ามความอ่อนแอไว้ได้อีกต่อไป

“คุณเป็นคนไทยใช่ไหม ช่วยหนูด้วย...ช่วยหนูอีกสักครั้งแล้วหนูจะไม่ลืมพระคุณคุณเลย”

หลังจากเหตุการณ์วุ่นวายสิ้นสุดลง คนทั้งหมดก็กลับเข้ามาในอาคารสนามบินอีกครั้ง จากนั้นเด็กสาวชาวไต้หวันที่มีนามว่า หลิน จ้าวเหว่ย ซึ่งสามารถพูดภาษาไทยได้อย่างชัดเจน ก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้คนทั้งสองฟัง...

จริงๆ แล้วเธอเป็นลูกครึ่งไทย-ไต้หวัน พ่อเธอเป็นคนไต้หวันส่วนแม่เป็นคนไทย ซึ่งเลิกกันไปตั้งแต่เธอยังเด็ก เพราะพ่อติดการพนัน เป็นหนี้เป็นสินมากมาย ในที่สุดเมื่อไม่มีเงินมาจ่ายให้พวกเจ้าหนี้ พ่อก็ตกลงจะขายเธอให้เจ้าแก้วนหฬ้า จ้าวเหว่ยจึงรวบรวมเงินทั้งหมดที่มีตั้งใจจะซื้อตัวเครื่องบินไปหาแม่ที่เมืองไทย แต่ก็ถูกคนของเจ้าแก้วนหฬ้าเจอแล้วยึดเงินของเธอไปจนหมด จากนั้นก็พยายามจะจับตัวเธอไปขายอย่างที่ได้ตกลงกับพ่อเธอไว้

“โชคดีที่เมื่อวานได้คุณน้ำช่วยไว้ หนูจึงหนีรอดจากพวกมันมาได้”

เมื่อ ‘คุณน้ำ’ ยังคงมองมาที่เธอนิ่งโดยไม่พูดอะไร อีกทั้งยังคาดเดาความรู้สึกไม่ได้เพราะแว่นกันแดดที่ปิดบังสายตาของเขาไว้ เด็กสาวที่บุคลิกท่าทางออกไปทางเด็กหนุ่มเสียมากกว่าก็ปวดคราบน้ำตา ก่อนจะตั้งใจเล่าให้คนทั้งสองฟังต่อไป...

หลังจากเมื่อวานที่รอดมาได้ เธอก็ติดต่อไปหาแม่ที่เมืองไทย เมื่อแม่รู้ก็ร้องไห้เสียใจเพราะความห่วงใยแต่ก็ไม่อาจทำอะไรได้ เพราะ

แม่เองก็ลำบาก ไหนจะพ่อเลี้ยงซ้ำเมา ไหนจะน้องอีกสามคนที่ต้องดูแล จึงไม่สามารถหาเงินส่งมาได้ในระยะกระชั้นชิดแบบนี้ แต่เธอไม่อาจรอได้แม้เพียงวันเดียว เพราะไม่รู้ว่าจะมีชีวิตเหลือถึงวันพรุ่งนี้หรือไม่ อย่างไรเสียคนของเจ้าแก๋งจะมาจับเธอไปจนได้

เธอจึงขอยืมเงินจากเพื่อนโดยนัดแนะกับแม่ให้คอยรอรับอยู่ที่เมืองไทย แต่จนแล้วจนรอดเพื่อนของเธอก็ไม่โอนเงินมาให้ แต่เธอยังคงรออยู่ที่นั่นอย่างมีความหวัง กระทั่งได้เจอเขาอีกครั้ง เมื่อได้ยืมการสนทนาได้ตอบกันเป็นภาษาไทยก็ดีใจอย่างที่สุด แม้จะไม่รู้ว่าเขาจะยอมช่วยเธอหรือไม่

“หนูไม่รู้หรอกว่าคุณน่าจะไปประเทศอะไร จะกลับประเทศไทย รีบเล่า แต่ทันทีที่รู้ว่าคุณน้าเป็นคนไทย ก็รู้สึกเหมือนเจอญาติมิตร รู้สึกอบอุ่นใจอย่างประหลาด”

ไม่เพียงดวงตาคนพูดจะบวมแดงและมีน้ำใสๆ ซึมออกมาเป็นระยะ มุมปากเล็กยังมีรอยซ้ำจากการถูกตบปรากฏอยู่อย่างชัดเจน ชวนให้น่าเวทนาสงสารยิ่งนัก

“คุณน้าเป็นคนไทยแท้ๆ และกำลังจะเดินทางไปเมืองไทย” เสียงเหมยที่ร่วมฟังอยู่ด้วยบอกกับอีกฝ่าย พร้อมดึงร่างผอมบางเข้ามากอดปลอบประโลมอย่างทนไม่ได้อีกต่อไป

ในขณะที่คนเป็นเจ้านายยังยืนนิ่ง สีหน้าเรียบเฉยจนไม่อาจคาดเดาความรู้สึกได้เหมือนเดิม

“แล้วไอ้สองคนเมื่อไหร่ต้องการอะไรจากเธอ”

“เมื่อวานหนูเห็นสองคนนั้นกระซอกของของคุณน้ามา หนูก็เลยตามไป...” เมื่อชายหนุ่มกอดแว่นตากันแดดออกขณะหันมามองอย่างตั้งใจฟัง เด็กสาวก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเล่าต่อไป...

ก่อนที่พวกมันจะแบ่งเงินในกระเป๋ากัน เธอก็ให้อูบายทำให้มันตกใจและหนีไป แต่แล้วพวกมันก็โหดตัวทัน มิน่าซ้ำยังหวนกลับมา

ในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งก็เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ได้ยักษ์สองคนซึ่งเป็น
คนของเจ้าแถมตามมาเจอเธอเข้าพอดี ดูเหมือนผู้มาทีหลังจะเป็นขาใหญ่
ที่เหล่านิจจาซีพต้างรู้จักและเกรงกลัว ให้อัจฉริยะจอกสองคนนั้น จึงรีบ
ชิงหนีไปโดยไม่ทันได้หยิบกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์ไปด้วย กระทั่งเขา
ตามมาจนเจอของและช่วยเหลือเธอไว้

“พวกมันคงโกรธหนูเรื่องเมื่อวาน พอมาเจอกันวันนี้เลยรีบเข้า
มาแก้แค้น ตอนแรกหนูตั้งใจจะไปเอาของมาคืนคุณ แต่เกิดเรื่องซะก่อน
เลยกลายเป็นคุณที่ช่วยหนูไว้ ขอบคุณมากค่ะ”

เมื่อเด็กสาวยกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม ประกายตาสีเข้มก็อ่อนลง
ทั้งที่ใบหน้ายังคงเรียบเฉย

“เมื่อวานเกิดเรื่องกับบอสเหรอคะ แล้วเป็นอะไรี่เปล่า”

เมื่อภานุมาศส่ายหน้า เจี้ยวเหมยก็ถอนใจคล้ายโล่งอก ก่อน
จะหันกลับมามองเด็กสาวดวงอับตรงหน้าอย่างเห็นใจ

“น่าสงสารจัง ยังเด็กอยู่แท้ๆ ต้องมาเจอเรื่องร้ายๆ แบบนี้”

“อายุเท่าไรแล้ว ถึงสิบแปดรึยัง” ไม่ใช่เสียงของเจี้ยวเหมย
แต่เป็นของภานุมาศที่ถามขึ้นเมื่อคาดคะเนดูแล้ว ยังไงก็ไม่น่าจะเกิน
สิบแปดปี

แต่คนถูกถามกลับส่ายหน้า พร้อมพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นจุก
เล็กน้อย “ยี่สิบแล้ว อีกไม่กี่เดือนก็ยี่สิบเอ็ด”

เมื่อสีหน้าชายหนุ่มไม่ใคร่เชื่อถือนัก เด็กสาวก็ล้วงเอกสารใน
กระเป๋าสตางค์ใหญ่ที่สะพายไว้ขึ้นมาให้เขาดู โชคดีที่พวกมันได้ไปแต่
กระเป๋าสตางค์ เอกสารทุกอย่างของเธอยังอยู่ครบเพราะใส่แยกไว้
ต่างหาก

ภานุมาศรับเอกสารต่างๆ ทั้งพาสปอร์ต วีซ่า บัตรประจำตัว
ของเด็กสาวมาเปิดดู เมื่อไม่เห็นอะไรผิดปกติ อีกทั้งคำบอกเล่าของ
เจ้าเด็กนี่ก็สามารถปะติดปะต่อกับเรื่องราวที่เขาพบเจอได้ ชายหนุ่ม

จึงถอนใจยาว ขณะเดียวกันก็ยังคงใช้สายตาและความรู้สึกที่จับเท็จ ได้ดียิ่งกว่าเครื่องจับเท็จในสถานีตำรวจ มองผิวขาวละเอียดที่ยังมีรอย ข้ำปรากฏอยู่บนใบหน้านิ่งนาน...

นานเสียจนคนขอความช่วยเหลือและเลขาฯ สาวที่ยืนร่วมลูน อยู่ใกล้ๆ ใจคอไม่ดีนัก เพราะใบหน้าหล่อไม่ปรากฏความรู้สึกใดๆ ให้ คาดเดาได้เลย ด้วยความหวาดกลัวว่าความหวังสุดท้ายที่มีจะหลุดลอย เสียลงจึงอ่อนวอนขออีกครั้งเป็นภาษาจีน เพื่อจะพูดให้ตรงกับความรู้สึกของตัวเองมากที่สุด

“หนูรู้ว่าคุณพูดของหนูไม่สามารถการันตีอะไรได้ แต่หนูก็ไม่รู้จะ บากหน้าไปพึ่งใครอีกแล้ว เพราะคุณนำช่วยเหลือไว้ถึงสองครั้ง หนูถึง มั่นใจว่าคุณนำเป็นคนดี...คนดีไม่ได้แปลว่าจะต้องให้ความช่วยเหลือ ในทุกอย่างที่คนเดือดร้อนมาร้องขอ แต่หนูอยากให้รู้ว่าตอนนี้คุณนำ คือความหวังสุดท้ายของคนสิ้นไร้ไม้ตอกคนนี้”

เมื่อเขายืนยันนิ่ง หัวใจจ้าวแหวกก็ยิ่งบีบรัด น้ำเสียงของหญิงสาว ลั่นสะท้อนขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่อาจบังคับได้

“หนูไม่คิดจะเอาเงินคุณนำไปเฉยๆ นะ ได้เจอแม่แล้วหนูจะรีบ เอาเงินมาคืนคุณ หรือคุณจะให้หนูทำอะไรเป็นการแลกเปลี่ยนก็ได้ขอ แค่พาหนูไปเมืองไทยด้วย อย่างน้อยๆ ถ้าหนูจะตาย หนูก็อยากจะทำ หน้าแม่อีกสักครั้ง”

เมื่อภาณุมาศยังคงเงยเบยเฉยๆ เดิม เลขาฯ สาวที่ยืนร่วมลูนอยู่ ข้างๆ ก็ดูบหลังคนในอ้อมแขนด้วยความสงสารจับใจ หลังจากร่วมงาน กันมาหลายปีเธอพอจะรู้นิสัยของคนเป็นนายอยู่บ้าง...เจ้านายของเธอ ไม่ใช่คนใจดำ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช่คนใจดีอะไรนัก เขาเป็นนักธุรกิจ ย่อมมองทุกอย่างอย่างธุรกิจ เธอจึงไม่สามารถเดาการตัดสินใจของเขาได้เลย

“บอสคะ...”

ยังไม่ทันที่เจียวเหมยจะได้พูดอะไร เขาก็ขยับไปลากกระเป๋าที่วางอยู่ไม่ห่างจากเธอนัก ก่อนจะสวมแว่นกันแดดขึ้นปิดบังดวงตาอีกครั้ง

“นี่ก็สายมากแล้ว ผมจะไปเช็กอินและเข้าไปในเกตเลย” แล้วเขาก็เริ่มลากกระเป๋าผ่านร่างของเด็กสาวที่มีมือทั้งสองข้างบีบเข้าหากันแน่น

ร่างเล็กเกร็งจนตัวสั่นสะท้าน ความหวังที่มีอันน้อยนิดดับวูบจนแทบมองไม่เห็น เมื่อเขาสั่งต่อไปว่า...

“แล้วคุณก็กลับไปได้โดยคุณหวาง ไม่ต้องเดินไปส่ง อย่าลืมงานที่ผมสั่งไว้ก็แล้วกัน”

“ค่ะ บอส”

หวาง เจียวเหมย รับคำเบาๆ แม้จะรู้สึกสงสารแต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้เพราะเธอเองก็ลำบาก ถึงจะเป็นเลขานุการในบริษัทใหญ่โต แต่ก็เริ่มต้นมาจากศูนย์ มีแม่พิการที่ต้องดูแลเพียงลำพัง เงินทุกบาททุกสตางค์ของเธอจึงมีค่ามาก

หญิงสาวตบมือลงบนแผ่นหลังเล็กเบาๆ อย่างให้กำลังใจ ก่อนจะก้าวเท้าออกมา ทว่าเพียงแค่ก้าวเดียวเท่านั้น เสียงหัวของเจ้านายที่เดินผ่านไปแล้วก็ดังขึ้นอีกครั้ง แม่น้ำเสียงจะราบเรียบไม่มีอะไรน่าตื่นเต้น แต่กลับกระตุกหัวใจคนฟังอย่างรุนแรง!

“...แล้วก็จัดการเรื่องตัวให้เด็กคนนั้นด้วย ตัดจากบัญชีส่วนตัวของผม”

จากนั้นหนุ่มร่างสูงก็ก้าวเดินไปทันทีโดยไม่รีรออะไรอีก ไม่แม้แต่จะหันกลับมามองด้านหลังอีกเลย

เสียงประกาศเรียกให้ขึ้นเครื่องดังขึ้นหลังจากเข้าไปด้านในได้ไม่นาน ภาณูมาศไม่ได้ขยับลุกในทันที ปลายนิ้วหนายังคงพิมพ์

ข้อความผ่านหน้าจอสีเหลี่ยมไปเรื่อยๆ กระทั่งกดส่งเข้ากล่องข้อความของหุ้นส่วนชาวไต้หวัน เขาจึงลุกขึ้นเดินเข้าไปด้านในอย่างไม่มีรีรอจนกระทั่งถึงยังที่นั่งของตัวเองซึ่งเป็นชั้นธุรกิจมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ก็เห็นว่าเก้าอี้ข้างๆ มีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งบนเบาะของตัวเองก่อนจะเปิดเปลือกตาลงอย่างเหนื่อยล้า แม้ว่าการเดินทางจากไต้หวันไปประเทศไทยจะใช้เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่เพราะความอ่อนเพลียจากการนอนหลับไม่เต็มตื่นมาหลายคืน เขาจึงผล็อยหลับไปในเวลาอันรวดเร็ว

หลังจากรอให้เครื่องบินลำใหญ่ทะยานขึ้นสู่ฟ้าได้ไม่นาน ร่างผอมบางที่สวมเสื้อชุดตัวใหญ่ปิดบังใบหน้าและศีรษะซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวถัดไปก็ค่อยๆ หันหน้ากลับมา พร้อมดวงตาที่เปิดขึ้นด้วยหัวใจที่ยังคงเต้นระทึก!

สำเร็จแล้ว...ในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จแล้ว จ้าวเหว่ย!

หลิน จ้าวเหว่ย มักจะบอกตัวเองเสมอว่าเธอไม่ใช่สืบทอดมรดก แต่เธอมีอาชีพรับจ้าง...รับจ้างทำทุกอย่างที่ได้เงิน หลิน เสียขวัญพอของเธอสอนไว้ว่างานบางอย่างแม้จะไม่ค่อยถูกต้องนัก แต่ถ้ามันไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนก็หยวนๆ ไปบ้าง เพื่อปากเพื่อท้องและน้องอีกหนึ่งคน

เพราะฉะนั้นตรรกะที่ว่าชีวิตเลือกเกิดไม่ได้แต่เลือกที่จะเป็นได้จึงถูกหารไปครึ่งหนึ่ง สำหรับเธอแล้วชีวิตเลือกเกิดไม่ได้และการเลือกที่จะเป็น...ก็ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความจำเป็นในเวลานั้นๆ ด้วย ยกตัวอย่างเช่นการโกหกหลอกลวงผู้ชายคนนี้

จริงๆ แล้วพ่อของเธอไม่ได้ติดการพนัน เธอไม่ได้ถูกจับไปขายและการเจอเขาที่สนามบินก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ!

แผนการทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นเพราะการแต่งงานในครั้งนั้น...ไม่สิ

มันคือการรับจ้างหนึ่งงานแต่งต่างหาก

เพราะเปิดรับงานจ้างทั่วราชอาณาจักรจึงมักจะมียานแปลกๆ มาให้ทำเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน จู่ๆ จ้าวเหว่ยก็ถูกว่าจ้างให้เข้าไปสวมรอย แทนเจ้าสาวที่ถูกบังคับให้แต่งงานโดยไม่ยินยอม แต่เธอจะต้องหนีออกมาให้ได้ก่อนที่งานเลี้ยงชวงเย็นจะเริ่ม ทั้งๆ ที่ฟังแปลกๆ ออกแนวประหลาดอย่างที่ไม่เคยมีใครคิดทำ แต่เพราะค่าตอบแทนเป็นเงินก้อนโต อีกทั้งลูกค้ายังติดต่อผ่านทางเพื่อนของเสี่ยวถึงที่ไว้ใจได้ในที่สุดเธอกับพ่อจึงตกลงใจรับงานนี้

เมื่อตอบตกลง ด้านหนึ่งชื่อผู้ว่าจ้างก็เริ่มอธิบายแผนงานทั้งหมดให้ฟังอย่างละเอียด โดยสรุปความได้ว่าเขากับแฟนรักกัน แต่ฝ่ายหญิงกลับถูกจับคลุมถุงชนให้ต้องแต่งงานกับลูกคนดังมีชื่อเสียง อีกทั้งยังขัดขวางไม่ให้เจอกัน ในที่สุดฝ่ายหญิงก็ทนไม่ไหวหาทางติดต่อเขาได้สำเร็จ ทั้งคู่จึงนัดแนะที่จะหนีไปอยู่ด้วยกัน จากนั้นก็มาถึงหน้าที่ของเธอ...

ตามแผนที่วางไว้ เจ้าสาวตัวจริงจะยื่นเงื่อนไขกับทางครอบครัวว่าจะยอมเข้าพิธีแต่งงานโดยดี ถ้าทางบ้านยอมให้เธอแต่งงานทำผมเพียงลำพังโดยไม่มีญาติพี่น้องคนไหนมาคอยเฝ้า ระหว่างนั้นจ้าวเหว่ยก็เข้ามาสลับสับเปลี่ยนตัวกับเจ้าสาว โดยช่างแต่งงานที่ว่าจ้างมาก็จะไม่มีใครรู้จักรูปร่างหน้าตาเจ้าสาวมาก่อน เมื่อสลับตัวกันเรียบร้อยแล้ว ด้านหนึ่งชื่อก็จะพาเจ้าสาวตัวจริงหนีไป ครั้นทางนายจ้างสามารถหนีไปได้สำเร็จ จ้าวเหว่ยถึงจะตามออกมาก่อนที่งานเลี้ยงจะเริ่ม ซึ่งจะมีระยะเวลาหน้อยที่สิบถึงยี่สิบนาที จะใช้วิธีใดก็ได้แต่ห้ามให้ถูกจับได้เป็นอันขาด

เมื่อตกลงกันเข้าใจ ทางผู้ว่าจ้างก็ให้เงินมัดจำมาก่อนสี่สิบเปอร์เซ็นต์ และค่อยมารับส่วนที่เหลือเมื่องานเสร็จสิ้น

จะว่ายากก็ไม่ยาก จะว่าง่ายก็ไม่ง่าย เพราะระยะเวลาค่อนข้าง

กระชั้นชิด ก่อนถึงเวลาเริ่มงานสองวันเธอและพ่อจึงไปสำรวจทางหนีที่ไล่จนจำขึ้นใจ ไม่มีอะไรน่าห่วง จะห่วงก็แต่เจ้ากรรมนายเวรของคนเป็นพ่อนี่ละ

แล้วก็เป็นอย่างที่คาด ทันทีที่ช่างทำผมสวมมงกุฎเจ้าสาวลงบนศีรษะเธอเป็นชิ้นสุดท้าย ด้าหมิงซือซึ่งเป็นนายจ้างก็ส่งข้อความมาบอกให้รู้ว่าเจ้าสาวตัวจริงหนีออกไปได้สำเร็จแล้ว เพราะฉะนั้นเธอต้องออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะได้ส่งสัญญาณบอกผู้เป็นพ่อตามที่ได้ตกลงกันไว้ เสียงเรียกเข้าข้อความจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

เจ้าหนึ่มา!

ข้อความสั้นๆ แต่ความหมายชวนสยของขวัญที่สุด นั้นแปลว่าตอนนี้พ่อเธอได้จรัลหนีไกลแล้ว เพราะเป็นอันรู้กันว่าเจ้าหนึ่อยู่เหนือสิ่งอื่นใด หากประสบพบเจอแบบไม่ทันตั้งตัวก็ให้แยกย้ายกันไปตัวใครตัวมัน เมื่อแคล้วคลาดปลอดภัยก็ค่อยมาเจอกันที่จุดนัดพบ นั่นเท่ากับว่าเธอจะต้องหนีออกไปคนเดียว

‘เรียบร้อยแล้ว หนูนี้โครงหน้าสวยมาก แต่งแล้วสวยยิ่งกับเจ้าหญิง’

เสียงช่างแต่งหน้าเหมือนเตือนให้รู้ว่าหากช้ากว่านี้ จากเจ้าหญิงอาจจะกลายเป็นเจ้าไม่มีศาลได้ แม้จะชะงักกับภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกที่ไม่แน่ใจว่ามองผิดไปหรือเปล่า แต่จ้าวเหว่ยก็ไม่มีเวลาให้พินิจพิจารณาอะไรมากนัก ดูเหมือนว่าอะไรๆ จะผิดแผนไปเสียหมด ไม่เพียงแต่ไม่มีพ่อมาคอยดูต้นทางให้ความช่วยเหลือ ชุดเจ้าสาวที่สวมอยู่ก็แสนจะอลังการสิบแปดล้านทำให้การเคลื่อนไหวช้าลงไปลิบระดับ ยังไม่ทันที่จ้าวเหว่ยจะก้าวออกไปจากห้อง คนที่ด้าหมิงซือส่งมาช่วยอำนวยความสะดวกให้ก็รีบตรงเข้ามาหาด้วยท่าทางร้อนรน

‘ไม่ทันแล้วออกทางนี้ไม่ได้ ญาติเจ้าสาวกับบอดี้การ์ดแห่กันมา

โน่นแล้ว’

เมื่อมองตามนิ้วของอีกฝ่ายเธอก็เห็นจริงดังว่า ตอนนี้มีผู้ชายสวมสูทสีดำสามคนกับผู้หญิงแต่งกายงดงามอีกหนึ่ง กำลังก้าวออกมาจากลิฟต์และมุ่งตรงมาทางห้องของเธอ แม้จะทิ้งระยะห่างพอสมควรแต่ก็ยังสังเกตเห็นว่าทุกคนมีท่าทางร้อนรนเหมือนกำลังมองหาอะไรบางอย่าง

เพราะต้องเอาตัวรอดออกจากที่นี่ให้ได้ เธอจึงไม่มีเวลาคิดมากนัก นอกจากกลับเข้าไปในห้องอีกครั้งเพื่อตั้งสติคิดหาหนทางใหม่ เมื่อไม่มีพ่อ แผนที่ยาวไว้ก็ต้องเปลี่ยน ตอนแรกตั้งใจว่าจะให้เสี่ยวถึงคอยหลอกล่อพวกการ์ดและญาติเจ้าสาว ในขณะที่จ้าวเหว่ยจะหลบไปยังบันไดหนีไฟเพื่อถอดชุดทิ้งไว้ โดยจะมีแม่บ้านโรงแรมที่เป็นเพื่อนของเสี่ยวถึงมาเก็บชุดไป จากนั้นเธอก็จะรีบออกมาก่อนที่จะใครจะสงสัยแล้วไปปรับชุดและอุปกรณ์เจ้าสาวอีกครั้งยังจุดที่ได้นัดหมายกันไว้ เพื่อส่งมอบของทั้งหมดให้แก่นายจ้างพร้อมรับค่าจ้างในส่วนที่เหลือต่อไป

แต่เอาเข้าจริงสถานการณ์กลับกระชั้นชิดเกินกว่าที่คาดไว้ เมื่อไม่มีทางใดให้เลือกอีกแล้ว ร่างผอมบางในชุดเจ้าสาวฟูฟ่องก็รีบเดินไปยังประตูระเบียงที่อยู่ด้านหลัง โชคดีที่ก่อนหน้านี้เธอกับพ่อเข้ามาสำรวจในห้องนี้หลายครั้ง ‘ไม่ดี...ต้องบอกว่าหลังจากศึกษามาเป็นอย่างดีพ่อของเธอก็ตั้งใจเลือกห้องนี้...ห้องที่ตั้งอยู่ชั้นสามของตึกไม่ใกล้แต่ก็ไม่ไกลเกินไป เผื่อไว้สำหรับแผนสำรองหากเกิดการผิดพลาด...แล้วมันก็พลาดจริงๆ

เมื่อมองลงไปด้านล่างสลัดกับชุดสุดแสนอลังการที่สวมอยู่ คนที่ได้รับการฝึกฝนให้ผจญกับการเสี่ยงภัยมาตั้งแต่เด็ก ก็ชักจะไม่นับใจว่างานนี้จะรอดหรือจะหักสามท่อน เสี่ยงเคาะประตูที่ตั้งมาทางด้านนอกประตูห้องเหมือนเป็นตัวเร่งให้เธอต้องรีบตัดสินใจ แล้วในนาทีที่ได้ยินเสียงเปิดประตูจากห้องด้านใน ร่างเล็กในชุดยักษ์ก็ตัดสินใจ

ปีนลงจากระเบียงตึกอย่างไม่คิดอะไรอีก

ครั้นลงมาห้อยต้องแต่งอยู่ที่ราวระเบียง จ้าวเหว่ยก็มองไปรอบๆ ผนังตึก ก่อนจะหยิบกล่องอาวุธลับสารพัดประโยชน์ของพ่อ ที่มีลักษณะคล้ายตลับเมตรเล็กๆ ออกมาจากร่องอกที่แอบซุกไว้ หญิงสาวใช้ปากดึงลวดเส้นเล็กออกมา ก่อนจะตัวดลื่นลวดเข้ากับเสาระเบียง อีกด้าน เมื่อลองกระตุกจนมั่นใจว่ากระชับ น่าจะรับน้ำหนักตัวเองได้ ก็ปีนตัวไปเกาะยังจุดเป้าหมาย จากนั้นก็ค่อยๆ ไต่ลงมาตามกำแพง อย่างระมัดระวัง โดยยังคงใช้เส้นลวดประคองตัวไว้

สองครั้งที่เกือบพลาด...สามครั้งที่เกือบกลับบ้านเก่า แต่เธอก็สู้ ไม่ถอย เพราะถึงถอยก็ไม่ว่าจะถอยไปไหนในเมื่อเกาะเป็นปลิงยักษ์อยู่ ข้างตึกแบบนี้ อันที่จริงงานเสี่ยงภัยพวกนี้ไม่ใช่ปัญหา เพราะจ้าวเหว่ย ถูกฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กให้รับได้กับทุกสถานการณ์ แต่เพราะชุดที่สวม อยู่ในตอนนี้ทำให้ความลำบากที่มีเพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่า แต่ในที่สุดเธอก็ สามารถไต่ลงมาจนเกือบถึงระเบียงห้องชั้นสอง ซึ่งตรงกับอีกห้องที่เธอ ให้ตำแหน่งชื่อเปิดสำรวจไว้ เมื่อเห็นแว่วว่าน่าจะรอดแน่ๆ กำลังใจก็ พลันกลับมา (เกือบ) เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์...อีกอดีตเดียวเท่านั้น ทว่า ขณะที่กำลังเอื้อมไปจับขอบระเบียงที่อยู่ห่างประมาณเอื้อมมือ มือข้าง ที่กำตลับลวดไว้เกิดพลาดหลุดมือ ทำให้ร่างเธอร่วงไถลลงมารวดเร็ว ในขณะที่คิดว่ารอบนี้ตึกแก่ยักษ์ได้ไปทั่ววันรอกแน่แล้ว ขอบ กระทบก็ไปเกี่ยวติดกับขอบระเบียงด้านล่างอย่างหมิ่นเหม่

หญิงสาวหอบหายใจสะท้อน ขณะที่ย้อยต้องแต่งเป็นลูกตุ้ม นาฬิกา ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่มีบริเวณไหนที่เธอจะเอื้อมมือ ไขว่คว้ามาเกาะไว้ได้เลย

ในขณะที่หัวใจกำลังเต้นระรัวก็รู้สึกเหมือนว่าร่างของตัวเอง กำลังตกลงเรื่อย ๆ และทันทีที่ปลายกระโปรงฉีกขาดออกจากกัน ร่าง เล็กในชุดสีขาวราวกับเจ้าหญิงก็ลอยละลิวลงสู่พื้นพสุธาอย่างรวดเร็ว

ในตอนนั้นจ้าวเหว่ยจำได้ว่าเธอหลับตาแน่น คิดว่าอย่างไรก็ได้
กลับไปเยือนบ้านเก่าอย่างแน่นอน จนกระทั่งทุกอย่างเงียบสงบลง มี
เพียงเสียงเดินของหัวใจที่ดังระทึกอยู่ข้างหู แล้วก็พบว่ามันไม่ใช่เสียง
หัวใจของเธอ แต่เป็นของใครอีกคนที่พลีชีพรับร่างเธอไว้

เขายังไม่ตายและเธอก็ยังไม่ตาย ยังคงหายใจสบาย แม้ยิ้มไม่
ได้เต็มหน้า เพราะไบหนายังซุกอยู่บนหน้าอกแข็งแกร่ง ครั้นตั้งสติได้
เธอก็รีบขยับตัวจะลุกขึ้น แต่ช้ากว่าเจ้าของร่างที่เธอทับอยู่ เมื่อเขา
ลืมตาขึ้นเธอก็รีบหลับตาลง ด้วยเกรงว่าถ้าตัวเองฟื้นขึ้นมาในตอนนี้
เรื่องราวจะยิ่งวุ่นวายไปกว่าเดิม

ดีไม่ได้เกิดเขาใจดีพาเธอกลับเข้าไปในโรงแรมอีกครั้ง จากที่รอด
อย่างปาฏิหาริย์ก็กลับกลายเป็นถูกคนด่านในจับไปขึ้นแท่นประหาร
แทน เพราะฉะนั้นไม่เสี่ยงน่าจะเป็นดีที่สุด นอนหลับเนียนๆ ไปก่อนแล้ว
ค่อยหาทางชิงหนีไปที่หลัง

แต่กว่าจะได้หนีไปจริงๆ ก็เกือบจะหัวใจวายตายกับการกระทำ
บ้าๆ บอๆ ของผู้ชายคนนี้

ในขณะที่พยายามคิดหาวิธีเอาตัวรอดแบบงงๆ เบลอๆ จู่ๆ ร่าง
ใหญ่ก็ลุกขึ้นแล้ววิ่งผลุนผลันออกไปจากรถ เธอไม่รู้หรือว่าเขาไปไหน
รู้แต่ว่าต้องออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ก่อนที่เจ้าชายจะกลับมามอบ
จุมพิต (แห่งรักแท้) ให้แก่เจ้าหญิงนิทราอีกรอบ

ทว่าในขณะที่กำลังลุกขึ้น กระดาษแผ่นเล็กๆ ก็แนบติดแขนขึ้น
มาด้วย เมื่อหยิบขึ้นมาดูเธอก็ชวาทก่อนจะสั่นสะท้านอย่างไม่อาจ
ระงับได้ ในรูปลักษณ์มีใครหลายคนที่ไม่รู้จัก แต่คนที่ทำให้หัวใจเธอ
บีบรัดอย่างรุนแรง กลับเป็นผู้หญิงวัยกลางคนสวมชุดราตรีงามสง่าที่
ยืนอยู่เคียงข้างกับเจ้าของรถคันนี้!

เมื่อตั้งสติได้จ้าวเหว่ยก็บอกตัวเองว่าควรรีบหนีไปก่อนที่เจ้าของ
รถจะกลับมา ด้วยความชำนาญในพื้นที่หญิงสาวจึงสามารถลัดเลาะ

ออกมาได้ในเวลาอันรวดเร็ว ทันที่ที่กลับถึงบ้านอย่างแคล้วคลาดปลอดภัยไม่มีส่วนใดแตกหัก เธอก็รีบเดินเข้าไปหยิบรูปใบเก่าออกมาจากกล่องเหล็กเล็กๆ ที่แอบซ่อนไว้ในซอกตู้ชั้นมาเทียบดู แล้วก็พบว่าแม้ภาพสองภาพจะถ่ายกันคนละที่ คนละเวลา และคนละวัย แต่ก็บ่งบอกได้ชัดเจนว่าผู้หญิงในภาพสองใบนี้คือคนคนเดียวกัน

ในระหว่างที่รอคนเป็นพ่อติดต่อกลับมาเหมือนเช่นทุกครั้ง จ้าวเหว่ยก็เริ่มสืบเรื่องของผู้ชายคนนี้จากนามบัตรที่หยิบติดมือมาด้วยไม่ลืม ต้องบอกว่าเธอตั้งใจค้นหาจนเจอ จากชอกหนึ่งในกระเป๋าสารที่วางไว้ด้านหลัง เพราะในทันทีที่เห็นรูป หญิงสาวก็บอกกับตัวเองว่าถ้ามีโอกาส...เธอก็ไม่ควรปล่อยมันให้หลุดลอย บางทีเธออาจจะได้เจอคนที่เฝ้าฝันถึงตลอดมา

เพราะคิดไว้ก่อนแล้วว่าอย่างไรงานก็ต้องสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จ้าวเหว่ยจึงตั้งใจว่าจะไปเมืองไทยอย่างที่เคยฝันไว้ จึงจัดการเอกสารต่างๆ ไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ขณะเดียวกันก็นำเงินมัดจำส่วนแรกที่ได้มาไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลของน้องชาย เหลือเล็กน้อยก็ให้คนเป็นพ่อเก็บไว้ ตั้งใจว่าเมื่อได้เงินส่วนที่เหลือก็จะบินไปเมืองไทย ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จตามที่ใจมุ่งหวังไว้หรือไม่ เธอก็จะกลับมาในทันทีที่ครบหนึ่งสัปดาห์โดยไม่ให้เสียถึงรู้

ทว่าเอาเข้าจริงการณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อจ้าวเหว่ยนำชุดเจ้าสาวและอุปกรณ์ทั้งหมดไปให้ตามจุดนัดหมายเพื่อรับงานค่าจ้างในส่วนที่เหลืออย่างที่ได้ตกลงกันไว้ นอกจากด้าหมิงซือจะไม่ให้เงินค่าจ้างแล้ว ยังโกรธมากเมื่อเช็กของแล้วพบว่ามงกุฎเจ้าสาวหายไป เลยกลายเป็นว่านอกจากจะไม่ได้เงินแล้ว เธอยังถูกบังคับให้นำมงกุฎนั้นมาคืนให้ได้

หญิงสาวจำต้องกลับไปค้นหาในทุกๆ ที่ที่เธอคิดว่าอาจจะทำตกไว้ แต่ไม่ว่าหาอย่างไรก็หาไม่เจอ อาจเป็นไปได้ว่ามันตกหายไป

ตอนที่เธอห้อยต้องแต่งอยู่บนตึก ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงแล้วเธอจะเอา
จากไหนมาคืนให้ จ้าวเหว่ยจึงตัดสินใจหาซื้ออันที่ใกล้เคียงกันมาเพื่อ
ทดแทนมงกุฎที่หายไป เพราะก่อนหน้านี้ตัวหมีชื่อบอกเองว่ามันเป็น
เพียงเทียนเจ้าสาวธรรมดาๆ เหมือนที่เขาส่งกันทั่วไป

แต่สุดท้ายนอกจากจะไม่ยินยอมแล้ว นายจางจอมโหดยัง
ทำร้ายและฆ่าเธอกับพ่อ หากไม่สามารถหามงกุฏนั้นมาคืนให้ได้

เมื่อหนีรอดมาได้ จ้าวเหว่ยก็พยายามโทรศัพท์ติดต่อผู้เป็นพ่อ
เพื่อบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้อีกฝ่ายรู้จะได้ระมัดระวังตัวเองมากขึ้น

‘ตอนนี้พ่อปลอดภัยดี ไม่ต้องเป็นห่วง แกนั่นแหละอาเหว่ย ต้อง
ระวังตัวให้มากๆ อย่าให้พวกมันจับได้’ แม้จะไม่ชอบให้พูดหรือถาม
ถึงประเทศที่จากมา แต่เวลาที่คุยกันเพียงลำพัง เสียวถึงก้มก็จะใช้
ภาษาไทยสื่อสารกับลูกสาวเสมอ

‘หนูว่าจะหนีไปอยู่ฮ่องกงสักพัก เขียนหม่ามันบอกว่าที่นั่นมีงาน
ให้ทำเยอะ รอให้อีพวกลั่นมันลึมๆ ไปแล้วค่อยกลับมาใหม่’

‘ดีเหมือนกัน ถ้างานดี แกก็อยู่ที่โน่นไปเรื่อยๆ พ่อจะไปดูน้อง
เอง’

‘พ่อก็ต้องระวังตัวด้วยละ หนูเป็นห่วง’

‘ไม่เป็นไรรอก่อนอาเหว่ย มันก็เหมือนๆ กับการหนีพวกเจ้าหนี่
นั่นแหละ แกก็รู้ว่าเป็นงานถนัดของพ่อ’ แล้วเสียงหัวเราะก็ดังมาตาม
สายเหมือนเช่นทุกครั้ง ทั้งที่สถานการณ์ช่างร้อนรนนัก

คนเป็นลูกได้แต่ถอนใจอย่างปลงๆ

นับตั้งแต่จำความได้ จ้าวเหว่ยก็เห็นผู้เป็นพ่อทำงานหนักมา
ตลอด ไม่เพียงรับงานจ้างทุกชนิด ยังมีเจ้าหนี่ทั่วราชอาณาจักร เพราะ
เหิงผิงแม่เลี้ยงของเธอสุขภาพไม่ค่อยดีนักจึงต้องใช้เงินรักษา
พยาบาลค่อนข้างมาก แต่สุดท้ายก็เสียชีวิตลงเมื่อให้กำเนิด หลิน
หลวนซาน ผู้เป็นน้อง จากนั้นพ่อของเธอก็ยังทำงานหนักมากขึ้น

เพราะต้องหาเงินมารักษาน้องชายที่ป่วยเป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่เกิด

ด้วยความอยากจะลดภาระและช่วยเสียถึงทำงาน หลังจากเรียนจบระดับชั้นมัธยม จ้าวเหว่ยจึงไม่คิดเรียนต่อ แม้คนเป็นพ่อจะไม่ค่อยเห็นด้วยนัก เพราะหวังอยากจะให้หญิงสาวเรียนสูงๆ เพื่อเป็นเจ้าคนนายคนในอนาคตข้างหน้า แต่สุดท้ายก็ต้องจำยอม เพราะแค่เงินค่ารักษาพยาบาลของหลวนซานในแต่ละเดือนก็มากมายจนหาไม่ทัน ต้องกู้หนี้ยืมสินจนนับวันยิ่งพอกพูน...แค่นี้เจ้าหนี้ในแต่ละวันก็ไม่เป็นอันทำอะไรแล้ว ไม่รู้วันไหนที่จะถูกจับไปตัดมือตัดแขนอย่างที่เขาว่ามันๆไว้!

เมื่อคุยกับพ่อจนเข้าใจดีแล้ว ก็เลิกติดต่อกันชั่วคราวเพื่อความปลอดภัยของทั้งสองฝ่าย โดยที่เสี่ยวถิงไม่มีทางล่วงรู้เลยว่าแท้จริงแล้ว จ้าวเหว่ยไม่ได้คิดไปหาเขียนหมาเพื่อนของเธอที่ฮ่องกง แต่เธอจะไปประเทศไทยพร้อมกับใครอีกคน...คนที่ในที่สุดเธอก็ตามสืบจนรู้ว่าเขาเป็นใคร ชื่ออะไร และทำอย่างไรถึงจะให้อีกฝ่ายยอมพาเธอไปด้วยได้

ด้วยเหตุนี้ การเจอภาณุมาศที่สนามบินอีกครั้งจึงไม่ใช่ความบังเอิญ หลังจากวางแผนไว้อย่างดีหญิงสาวก็เริ่มต้นแผนการโดยให้เพื่อนทั้งสองคนเข้าไปแย่งชิงของเขามา แล้วเธอจะเป็นคนไปเอามาคืนให้ แผนการง่าย ๆ ไม่มีอะไรสลับซับซ้อน ก็แค่ทำตัวเป็นฮีโร่ให้อีกฝ่ายประทับใจ

เพราะมีใครบางคนบอกเธอว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นคนใจดี เพียงแต่ตีให้ถูกจุดก็พอ!

แม้ในสนามบินจะมีมาตรฐานการป้องกันที่ดี แต่เพราะเพื่อนของเธอเป็น (นักต้มตุ๋น) มีอาชีพ จึงเตรียมพร้อมกับการหลบหนีไว้อย่างรอบคอบ แต่แล้วทุกอย่างก็เกือบจะล้มเหลว เมื่อจู่ๆ คนของตำรวจตามมาจนเจอ แล้วพยายามบังคับให้เธอกลับไป กลายเป็นว่าเธอไม่ได้เป็นคนช่วยเขา แต่เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายช่วยเธอไว้อีกครั้ง

ครั้นรอดพ้นจากการตามล่าของพวกมันมาได้ จ้าวเหว่ยก็เปลี่ยนแผนใหม่โดยบอกตัวเองว่าต่อไปให้เกิดอะไรขึ้น เธอก็ต้องไปเมืองไทยกับเขาให้ได้!

แล้วทุกอย่างก็สำเร็จ แม้จะดูเย็นชาจนแทบหมดหวัง แต่สุดท้ายเขาก็ใจดีมีน้ำใจอย่างที่เราทุกคนนั้นบอกเธอไว้จริงๆ...

จ้าวเหว่ยก็มองใบหน้าของคนที่นั่งหลับอยู่ข้างๆ อย่างพิลึกพิลั่น แม้เขาจะชอบทำหน้าดูโง่ไปนิด แต่ก็ดูเป็นคนใจดี ยิ่งนั่งหลับตาแบบนี้ยิ่งดูเหมือนเด็กหนุ่มมากกว่านักธุรกิจหนุ่มใหญ่ เมื่อคิดถึงสิ่งที่ตัวเองกำลังกระทำ จ้าวเหว่ยก็ถอนใจเบาๆ

จริงๆ แล้วเธอไม่อยากจะหลอกหลวงเขาเลย ในทางกลับกันยังรู้สึกซาบซึ้งในความมีน้ำใจที่เขาทำให้ สำหรับจ้าวเหว่ย สิ่งทีภาณุมาศหยิบยื่นให้ไม่ใช่เพียงเพราะว่าเขารวย แต่เพราะเขามีน้ำใจ และเธอก็หวังว่าวันหนึ่งจะได้ตอบแทนในน้ำใจของเขาบ้าง

แต่ในวันนี้เธอต้องเอาตัวเองให้รอดก่อน คนที่ร่วมมือช่วยเหลือเธอในครั้งนี้เตือนไว้แล้วว่าหากคิดจะหลอกหลวงผู้ชายคนนี้ ก็อย่าให้เขาจับได้เป็นอันขาด...ไม่เช่นนั้นชะตาชีวิตของเธอนั้นล่ะที่จะขาด

‘จำไว้นะหนูเหว่ย แม้คุณจะเป็นคนใจดี แต่ก็เป็นนักธุรกิจที่รักษาสผลประโยชน์ของตัวเองพอสมควร เรื่องของธุรกิจบางทีก็เขี้ยวลากดินเลยทีเดียว เพราะฉะนั้นถ้าเธอตั้งใจจะทำแบบนี้จริงๆ ก็ห้ามให้เขาจับได้อย่างเด็ดขาด เพราะบางทีเขาอาจจะร้ายกาจเกินกว่าที่เราจะคาดคิด และโดยปกติแล้วคุณจะไม่ยุ่งเรื่องของใคร ถ้าอิงตามตอแยเขาก็จะยิ่งเดินหนี แต่จำไว้ว่าถ้าเธอทำให้เขาสงสัยและรู้สึกอยากค้นหาในตัวเธอได้ เขาจะเดินตามเธอไปเอง’

ในตอนนั้นจ้าวเหว่ยไม่รู้หรอกว่า อย่างเธอนี้เรียกว่าน่าค้นหา หรือน่าหวาดผวารู้แต่เพียงว่าการที่เธอได้เจอเขาในวันนั้นมันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...แต่มันเป็นเพราะพรหมลิขิต!

พรที่เธอเพียรขอตลอดมากำลังสัมฤทธิ์ผลในวันนี้...บางที่เธออาจจะได้เจอผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง

แล้วเปลือกตาคู่บางก็ค่อยๆ ปิดลงคล้ายทำสมาธิเพื่อคิดหาวิธีที่จะติดตามเขาต่อไป...แต่คิดไปคิดมาก็ตันผลอหลับไปจริงๆ...

‘อย่าไปนะคะ อย่าไป’

เด็กหญิงตัวน้อยร้องไห้สะอึกสะอื้น พยายามไขว่คว้าคนที่รักไว้ แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า

‘ฮือ ฮือ ฮือ อย่าไป อย่าทิ้งหนูไป’

เสียงเล็กยังคงร้องไห้ปึมว่าจะขาดใจ ในขณะที่อ้อมแขนของใครอีกคนเอื้อมมาดึงร่างเธอเข้าไปกอดปละบประโลม ก่อนจะอุ้มเดินไปในทิศทางตรงกันข้ามโดยไม่ย้อนกลับไปมองด้านหลังอีกเลย เมื่อแขนโอบหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาขึ้นมอง จ้าวเหว่ยก็จดจำได้ว่าผู้ชายคนนั้นคือเสี่ยวถัง...พ่อของเธอ

แล้วหญิงสาวร่างผอมบางก็สะดุ้งตื่นจากฝันร้ายที่มักจะตามมาหลอกหลอนอยู่เป็นประจำ ความฝันช่างเลือนรางไม่ต่างจากความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนั้น...

หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึกยาว ขณะยกมือกดที่รอยแผลเป็นข้างขมับเบาๆ แต่แล้วก็ต้องใจหายวาบ เมื่อหันมองไปยังที่นั่งข้างๆ แล้วพบเพียงความว่างเปล่า

แล้วคุณน้ำหายไปไหน!

จ้าวเหว่ยจำทำไปข้างหน้าอย่างเร่งรีบ เมื่อลืมตาขึ้นมาแล้วพบว่าเครื่องลงจอดได้หลายนาที่แล้ว เธอตื่นตอนที่แอร์โฮสเตสกำลังจะเดินเข้ามาปลุกเรียกพอดี

อยากจะบ้าตาย หลับไปนิดเดียวเทพบุตรหายวับไปกับตา คนอะไรเดินเร็วชะมัด แล้วทีนี้เธอจะทำอย่างไร จะหาเขาได้จากที่ไหน ไม่น่าผลอหลับไปเลยจริงๆ

แม้จะดีใจที่สุดในที่สุดก็ได้มาเหยียบย่ำในประเทศบ้านเกิดของตัวเองได้สำเร็จ แต่ในวินาทีถัดมาความรู้สึกเค็งคว้างก็บุบเข้ามาปะทะหัวใจ เมื่อมองไปทางไหนก็เจอแต่ผู้คนมากหน้าหลายตาไม่คุ้นเคย ไม่ต่างอะไรกับหนูตัวเล็กๆ ในเมืองใหญ่ เงินก็มีอยู่เพียงน้อยนิด หรือคินนี้อาจต้องนอนข้างถนน

ยังคิดก็ยั้งหวั่นวิตก แต่เพราะไม่ใช่คนย่อท้อต่อชีวิต จ้าวเหว่ยจึงเดินตรงไปข้างหน้าอย่างมีความหวัง...

หวังว่าจะได้เจอผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง ทั้งที่หนทางมีดมนเต็มที

3

พรหมลิขิตจาก (ฟาก) ฟ้า

“นายตะวัน ทางนี้ ทางนี้”

เมื่อได้ยินเสียงคนที่โบกมือมาแต่ไกล ภาณุมาศก็เปิดยิ้มกว้าง ค่อยๆ ดึงแว่นกันแดดที่ปิดบังดวงตาเจ้าเสน่ห์ออก ก่อนจะโบกมือตอบให้ผู้หญิงร่างเล็กที่ยืนรอเขาอยู่พร้อมชายร่างใหญ่อีกคนที่คั่นตาเป็น อย่างดี

“ฟากฟ้า ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องมารับ”

“ไม่มารับได้ไง น้องชายกลับไทยทั้งที่ คิดถึงจะแย่” ไม่เพียงยิ้ม ตาหยี ยังดึงน้องชายเข้าไปกอดเหมือนไม่ได้เจอกันเป็นสิบชาติ ทั้งที่ เมื่อวานก็เพิ่งเจอหน้ากัน

ทำเอาภาณุมาศอดยิ้มออกมาไม่ได้ แม่ลูกช่างเหมือนกันไม่มี ผิดเพี้ยน

“สวัสดิ์ครับคุณอาจ ไม่ได้เจอกันนานเลย สบายดีนะ” เมื่อบอติ- การ์ดหนุ่มหน้าโหดยิ้มรับพร้อมดึงกระเป๋าในมือเขาไปถือ ภาณุมาศก็ ก้มศีรษะให้เล็กน้อยแทนคำขอบคุณ ก่อนจับแขนพี่สาวร่างเล็กให้เดิน คุยกันไป

“น้องมุนละ”

“อยู่บ้านกับน้องหมี ส่วนคุณหนึ่งบินไปออสเตรเลียเมื่อเช้านี้”

“อ้าว แล้วแกไม่ไปด้วยแบบนี้อาหนึ่งยอมหรือ” เพราะปกติสอง
สามีภรรยาตัวติดกันราวกับปาท้องโกฟิการ (ข้างหนึ่งเล็กข้างหนึ่งใหญ่)
ประกบติดกันเหนียวแน่น ภาณูมาศจึงอดแปลกใจไม่ได้

“ขัดใจไม่ได้หรอก...” คนเป็นพี่พูดไม่ทันจบ

ชายร่างสูงก็หยุดชะงัก หรีตามองหน้าท้องแบนเรียบของคนใน
ชุดสีชมพูหวานอย่างจับสังเกต

“นี่อย่าบอกนะว่าท้องอีกแล้ว”

“บ้า ไม่ได้ท้อง สองคนก็พอแล้ว เราอยากเลี้ยงให้ดีที่สุด แต่ที่
บอกว่าขัดใจไม่ได้เพราะเราจะเสียใจ หมั่นหมอง แล้วกินอะไรไม่ลง
เพราะคิดถึงน้อง”

แทนที่น้องจะซาบซึ้งใจในความคิดถึงกลับจิ้มหน้าผากเล็กๆ
อย่างหมั่นไส้สุดกำลัง

“แกนี่ยังอยู่ยิ่งเยอะ เชื้อเถาะว่าอาหนึ่งจับได้ได้อย่างแน่นอน
แต่ที่ยอมก็เพราะ...”

“รัก” ใบหน้าหวานแดงกำขณะต่อท้ายเองเสร็จสรรพ “แล้วก็
รักมากๆ ด้วย”

เมื่อเจ้าของใบหน้าขาวหล่อสไตล์เกาหลีถอนใจรัวๆ คณางค์ก็
ยกไหล่ขึ้นเล็กน้อยเหมือนกับจะบอกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาๆ ของคน
น่ารัก แล้วก็ป้วนเปี้ยนถามขึ้นมาบ้าง

“ไหนล่ะ”

“ไหนอะไรของแก” ภาณูมาศก็หันมาถามคนร่างเล็กอย่าง
งงๆ

“อ้าวก็สาวๆ ของแกไง คงตั้งหลายคนไม่ใช่หรือ คิดว่าจะพา
มาเปิดตัวที่งานน้องสักคน”

“ไม่มีให้เปิด”

ได้ยินเช่นนั้นคณางค์ก็ทำหน้าที่ไม่ค่อยเชื่อถือนัก เพราะ

กิตติศัพท์เสียผู้หญิงยังเลื่องลือมาถึงเมืองไทยทั้งๆ ที่อยู่ไกลถึงได้หัวน
แถมข่าวคราวๆ ก็มีไม่เคยขาด จนเจ้าสัวอิทธิพน่านมาทางพี่สามีเธอ
อยู่บ่อยครั้ง

“เมื่อไหร่ก็จะแต่งงานแต่งงานกับเขาบ้างล่ะ เรากับหนูดาวจะ
ได้หมดห่วง แก่แล้วนะ”

“แกอะไร ตอนอาหนึ่งแต่งกับแกอายุมากกว่าฉันอีก นั้นไม่ห่วงม
กว่าเธอ”

เมื่อคนเป็นน้องไม่รู้สิรู้สาแถมยังวกมาพาดพิงเธอกับสามีใน
เรื่องเดิมๆ คณางค์ก็บ่นอุบว่าไม่ได้เมียเด็กบ้างก็แล้วไป ระวังเถอะ
เธอจะชวนหนูดาวมาช่วยกันซ้ำให้ถึงชาติหน้าเลย

แต่คนเป็นน้องกลับยกให้ลอยอย่างไม่ยี่หระ เพราะไม่เคยชอบเด็ก
มาแต่ไหนแต่ไร อีกอย่างผู้หญิงที่คบกันส่วนใหญ่ต่างก็รู้กันคืออยู่แล้ว
ว่าเป็นความสัมพันธ์เพียงฉาบฉวย ไม่ยึดติด

อันที่จริงหลายปีมานี้ภานุมาตระวังตัวมากขึ้น ตั้งแต่เลิกกากับ
ภรรยาคนก่อน ถึงตอนนี้แม้จะมีข่าวทางหน้าสังคมอยู่บ่อยๆ แต่จริงๆ
ก็ไม่ได้มีอะไร น่าแปลกที่พิกหลังๆ เขารู้สึกเบื่อหน่ายเรื่องพวกนี้
ไม่ตื่นเต้นเร้าใจเหมือนเมื่อก่อน...หรือว่าแก่แล้วจริงๆ

“เออ เราว่าจะถามแกก็ลืม ตกลงบริษัทแกมีปัญหากับญาติคุณ
พี่ค์เธอ”

คณางค์หมายถึงยายพี่ค์เพชรเก้ หรือเพชรชมพู ภรรยาเก่า
ของภานุมาศที่เลิกกากันไปแล้ว จากเมื่อก่อนร้ายๆ ตอนนี้นึกกลับใจเป็น
คนดีและมาอยู่ในฐานะพี่สะใภ้ของชายหนุ่มแทน ในขณะที่กับเธอแล้ว
อีกฝ่ายคือหลานสามี ความสัมพันธ์ออกจะดูงๆ ชวนให้หลายคนสงสัย
แต่คนนอกจะเข้าใจหรือไม่ สองพี่น้องก็ไม่ค่อยสนใจนัก ขอให้คนใน
ครอบครัวเข้าใจเป็นพอ

“ไอ้ทัศนะไซ้ใหม่” สีน้าเขาขมขึ้นเมื่อพูดถึงคู่แข่ง

“แกเนี่ยหยาบคาย เรียกเขาดีๆ หน่อยก็ได้นายตะวัน”

“นี่แหละดีที่สุดแล้ว แกรู้ไหมปากฟ้า ฉันให้คนสืบจนรู้ว่ามันติดสินบนเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประมูล มันถึงรู้ตัวเลขทางเรา และสามารถประมูลงานไปได้สองครั้งซ้อนในวันเดียวกัน และราคาห่างกันไม่เท่าไร แบบนี้เท่ากับเล่นสกปรก” แล้วน้ำเสียงของชายหนุ่มก็เข้มข้น ย้ำชัดทุกถ้อยคำ “คนที่คิดไม่ซื่อ ไม่ซื่อตรงต่ออาชีพตัวเอง ไม่มีเกียรติตั้งแต่คิดกระทำแล้ว”

แม้จะไม่อยากให้น้องชายสร้างศัตรูที่ไหน แต่คนนางค์ก็พยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย ขณะเดียวกันก็หุดมอมงคนที่ยืนอยู่ข้างเธออย่างพิณิจพิจารณามากขึ้น

“มองบ้าอะไรของแก” เสียงห้าวทักขึ้นเมื่อดวงตาของคนเป็นพี่จตุ จ้องๆ อยู่ทั่วไปหน้าเขาราวกับจะหาเงี้ยวทิ้งออกออกมา

“เปล่า เราก็แค่จะดูว่าแกมีรอยตีนกาตรงไหนบ้าง”

“เกี่ยวอะไรกับรอยตีนกา” เขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

“ก็ความคิดแกดูโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น แปลว่าไม่ได้แก๊ซนเปล่าๆ แต่สมองก็พัฒนาขึ้นด้วย”

ทั้งที่ควรภูมิใจแต่คนฟังกลับไม่ค่อยจะภูมิใจเท่าไร

“ชมหรือด่า”

“ก็ชมนะสิ” หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ เหมือนล้าทับในคำพูด

“ทำไมชมกับด่าฟังๆ แล้วไม่ค่อยต่างกันเลย”

ได้ยินเช่นนั้นคนตั้งใจชมก็หัวเราะเบาๆ

“เอาน่า ถือว่าจุดหมายปลายทางเดียวกัน” แม้ว่าสีหน้าของคนเป็นน้องเหมือนจะยังแย้งว่ามันแตกต่างกันตรงไหน แต่คนนางค์ก็ไม่ได้อธิบายเพิ่มเติม แต่ยังถามเรื่องเดิมต่อไป

“ตระกูลนี้รึเปล่าที่มีปัญหากับตาของแก”

ชายหนุ่มดึงสวาร์วเล้กให้ขยับมาทางเขา เมื่อมีคนเซ็นรถมา

จากด้านหลัง ก่อนจะพยักหน้ารับ

“นั่นแหละ หนูไฉนนั้นเป็นคู่รักกับตาฉัน” เมื่อพาดพิงถึงคนเป็นตาก็ได้แต่ถอนใจอย่างปลงไม่ตก “นี่ตาก็ยังไม่รู้เลยว่าฉันกลับมา รับรองตาหุระเปิดทันทีที่เห็นหน้า เตรียมหัวแบะได้เลย”

ฟังแล้วคณางค์ก็ได้แต่ส่ายหน้า ตาหลานคู่นี้สุดจะเพรียยละเอียดใจ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหนขนาดว่ารักและเข้าใจกันแล้วนะ ก็ยังมีเรื่องมีราวให้ได้ปะทะคารมกันอย่างดุเดือดเผ็ดมันอยู่เป็นประจำ

“แล้วเรามีปัญหาเรื่องอะไรกันแกู้ไหม”

“ไม่รู้เหมือนกัน ไม่เคยถาม แ่ได้ยินชื่อ ตาฉันก็ของขึ้นแล้ว แต่ได้ยินแว่วๆ มาว่าออกแนวเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด” แต่จะหักเหลี่ยมกันแบบไหนเขาก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าตาของเขาเป็นเดือดเป็นแค้นทุกครั้งทีพุดถึงอีกฝ่าย

“นี่ล่าสุดเห็นว่ส่งหนังสือพิมพ์มาเยาะเย้ยทำเอาตาฉันกัดฟันกรอดๆ สุดท้ายเคราะห์กรรมก็มาถึงที่ฉันนี่แหละ ไม่รู้อะไรกันนักหนา”

ได้ยินเช่นนี้ คณางค์ก็ตบป่าน้องชายเบาๆ อย่างเข้าใจ ที่เข้าใจเนี่ย ไม่ได้รู้หรอกนะว่าเจ็บแค้นเคืองโกรธเรื่องอะไรกัน แต่ที่รู้คือ คุณตาทหารภัยของน้องชายเองก็ร้ายกาจไม่ใช่เล่น ถ้าจะมีศัตรูรอบด้านก็ไม่แปลกอะไร ดีหน่อยที่ตั้งแต่จับคนร้ายที่ฆ่าพ่อแม่ของภานุมาศได้ หูตาก็สว่างขึ้นเยอะ แม้ตอนนี้จะไม่ถึงขนาดมองเธอฉันมิตร แต่ก็ไม่ร้ายกาจเหมือนเมื่อก่อน เมื่อคิดถึงวีรกรรมความร้ายกาจของคู่ปรับเก่าในอดีตก็ได้แต่ทอดถอนใจ

“ร้ายกาจอย่างตาแกเนี่ย ไม่มีคู่จ๊อสิแปลก...แต่กับแก เราไม่อยากให้มีศัตรูที่ไหน เราเป็นห่วง” เมื่อทั้งแวตตาและน้ำเสียงฉายชัดเหมือนยืนยันในถ้อยคำ ภานุมาศก็เป็นฝ่ายตบป่ำเล็กๆ ของอีกฝ่ายบ้าง

“แกไม่ต้องห่วงหรอกฟากฟ้า ฉันไม่ชอบสร้างศัตรู ฉันชอบสร้าง

บารมีเหมือนอาหนึ่งมากกว่า...แต่ถ้าจะมีคนเห็นฉันเป็นศัตรูมันก็ช่วยไม่ได้” แล้วเสียงหัวเราะก็ถูกบีบให้เล็ดลงเมื่อเห็นแววตาที่ยังคงห่วงใยไม่เลิกรา “พี่ฟ้าไม่ต้องห่วงนะ ระดับหนูวันแล้วเอาตัวรอดสบายมาก”

ได้ยินเช่นนั้นคนเป็นพี่ก็เบาใจลงมาบ้าง แม้จะไม่ค่อยเชื่อถือนัก เพราะน้องชายจอมมุทะลุนี้ละตัวดีเลย ไม่เพียงชอบหาเรื่องเดือดร้อนยังชอบคิดอะไรแผลงๆ อย่างที่คนอื่นเขาไม่ทำกัน แต่เพราะไม่อยากเอ่ยขัดอะไรในตอนนี่จึงได้แต่พยักหน้ารับ ก่อนจะเดินคุยกันไปจนถึงร้านขนมที่ลูกสาวชอบ

“เดี๋ยวเราเข้าไปซื้อขนมให้น้องมูนกับเจ้าหนีมุก่อน แกจะไปเข้าห้องน้ำโซ่ใหม่ เราไปรอในร้านขนมเลยแล้วกัน”

ภาณุมาศพยักหน้ารับ ก่อนเดินแยกไปยังห้องน้ำชายที่อยู่ไม่ห่างจากตรงนั้นนัก

ในจังหวะนั้นเอง โทรศัพท์ของเพชรแท็กก็โทร. เข้าหาคนนางค์พอดี หญิงสาวจึงเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ ร้านขนม กระทั่งสามีวงสายจึงเดินเข้าไปในร้าน แต่เพราะไม่ทันระวังจึงชนเข้ากับร่างของใครบางคนที่กำลังเดินออกมาพอดี ทำให้ทั้งตัวทั้งขนมของอีกฝ่ายหล่นกระเด็นลงบนพื้น โดยที่คนนางค์ไม่ได้ล้มตามลงไป เพราะบอดีการ์ด์หนุ่มเฝ้าเข้ามาคว้าแขนเธอไว้ได้ทัน

“ตายแล้ว ขอโทษด้วยค่ะ เจ็บตรงไหนรีเปลา่”

ทว่าร่างที่ล้มลงไม่ได้สนใจตรวจสอบสภาพร่างกายตัวเอง แต่กลับเอื้อมมือไปคว้าขนมปังสองอันในห่อพลาสติกที่หล่นกลิ้งไปตามพื้นอย่างห่วงใย เกือบจะคว่ำมันได้แล้วเสีย อาหารมือแรกและมือเดียวที่เธอพอจะเจียดเงินซื้อประทังชีวิตได้ ถูกเหยียบจนไส้แตกกระจายไม่เหลือชิ้นดี ทำเอาคนร่างเล็กถึงกับครางอย่างเจ็บปวดราวกับถูกเหยียบย่ำกล่อดวงใจ

“หนูเป็นอะไรรีเปลา่ ทำไมไปนั่งอยู่อย่างนั้น” เสียงหวานเล็กยัง

คงร้องถามอย่างห่วงใย

แต่นอกจากเจ้าของร่างผอมบางจะไม่สนใจอะไรแล้ว ยังพยายาม
หยิบขนมที่ละในห่อพลาสติกออกจากบาเทาพิฆาตตรงหน้า

และก็ยังดีกว่าหิวไส้กิว

“ลูกขึ้นเดี๋ยวนี้ หลิน จ้าวเหว่ย!”

เมื่อเสียงห้าวที่แสนคุ้นหูดังขึ้น หญิงสาวที่กำลังเก็บซากศพ
(ขนม) ถึงกับสะดุ้งสุดตัว รีบแหงนหน้าขึ้นมองใบหน้าของฆาตกรใจโหด
ผู้ฆาตกรรมขนมเธอ

“คุณนี่!”

ทันใดนั้นเอง เธอก็พบว่าในวินาทีที่เลวร้ายที่สุดกลับกลายเป็น
ช่วงเวลาที่ดีใจที่สุด...ดีใจจนน้ำตาแทบจะไหลพรังพรุเลยทีเดียว

“อ้าว นี่แกรู้จักเด็กคนนี้ด้วยหรือ” คณางค์ถามขึ้นอย่างแปลกใจ

ในขณะที่คนที่ไม่เคยคิดจะมีหลานตัวโตเท่าควาย ได้แต่พยักหน้า
อย่างปลงๆ จนแล้วจนรอดก็ต้องมาเจอกันอีกจนได้ และสภาพก็ดูไม่จัด
ทุกครั้งที่เจอ

“ลูกขึ้นซะที จะนั่งรอให้คนมาเหยียบบรีโง”

เมื่อเสียงห้าวยามาอีกครั้ง จ้าวเหว่ยก็รีบลุกขึ้น ในตอนนี้คงไม่มี
อะไรน่ายินดีเท่าการได้เจอหน้าผู้ชายคนนี้อีกแล้ว ทั้งๆ ที่ความหวัง
แทบจะมีดับดับลง แต่สุดท้ายก็เจอกันอีกจนได้

มันยิ่งตอกย้ำในความเชื่อของเธอที่ว่า การได้เจอเขาคือลิขิตจาก
ฟ้า!

“เป็นยังบ้างจะ เจ็บตรงไหนรีเปลา” เมื่อเจ้าของร่างที่สวมใส่
เสื้อยืดและกางเกงยีนตัวใหญ่ส่ายหน้า คณางค์ก็ถอนใจเบาๆ ขณะ
ยืมให้อย่างมีมิตรไมตรี “ขนมและหมดแล้ว เข้าไปข้างในสิ เดี่ยวพี่ซื้อ
ให้ใหม่”

แม้จะได้ยินแล้วว่าเด็กคนนี้เรียกน้องชายว่าน้า แต่คณางค์ก็ไม่

คิดจะใช้ศักดิ์เดียวกันจริงๆ น้องชายเธอก็หน้าแก่แล้ว สมควรเป็นน้ำ
ได้ แต่หน้าใสๆ อย่างเธอเป็นแค่พี่ก็พอ

เมื่อหญิงสาวยิ้มเป็นประกาย ภาณุมาศก็ส่ายหน้าพลีๆ อย่าง
พอจะเดาความคิดอีกฝ่ายได้

“มาสิคะ ไม่รีบไปไหนใช่ไหม มานั่งทานขนมด้วยกันก่อน” เสียง
หวานเล็กขวนอีกครั้ง ไม่รู้ทำไมเธอถึงนึกเอ็นดูหนุ่มน้อยคนนี้ในทันที
ที่เห็นหน้า อาจจะเพราะดวงตาที่ดูเศร้า ทั้งๆ ที่ใบหน้าของอีกฝ่าย
กำลังยิ้ม

“เข้าไปสิ” เมื่อภาณุมาศพยักหน้ารับเป็นการล้าทับ จ้าวเหว่ยก็
เดินตามผู้หญิงร่างเล็กกว่าเธอเข้าไปด้านใน

เมื่อจ้าวเหว่ยเลือกขนมชิ้นเล็กๆ แค่พอทดแทนของเธอที่เสีย
หายไป คณางค์ก็เป็นฝ่ายเลือกเพิ่มให้ เอาที่อร่อยๆ ที่เธอและลูกสาว
ชอบ จากนั้นก็สั่งช็อกโกแลตเย็นให้อีกฝ่ายเสร็จสรรพ ก่อนจะนั่งรับ-
ประทานด้วยกันที่โต๊ะด้านในอย่างไม่นึกถึงภัยเดียวดัจฉน์ โดยมิ
ภาณุมาศนั่งดื่มกาแฟอยู่ข้างๆ องอาจ บอดี้การ์ดหนุ่ม

เพราะตั้งแต่เช้ายังไม่ได้กินอะไร อีกทั้งตอนที่อยู่บนเครื่องบินก็
แต่พะวงและตื่นเต้นจนลืมหัว ตอนนี้อาจเหว่ยจึงหิวจัด แต่ก็ยังนั่งนิ่ง
โดยไม่ได้แตะต้องขนมหอมกรุ่นตรงหน้า จนคุณน้ำข้างๆ พยักหน้า
เหมือนจะบอกว่ากินได้ กินซะ เธอก็ยิ้มออกมาก่อนจะลงมือรับประทาน
ขนมอย่างเอร็ดอร่อยท่ามกลางสายตาเอ็นดูของคณางค์

“บ้านอยู่ที่ไหน เดี่ยวพี่ให้คุณอาจแวะไปส่งให้ก็ได้”

เมื่อเสียงหวานเอื่อยอย่างมีน้ำใจ คนที่กำลังเคี้ยวขนมด้อยๆ ก็หยุด
ชะงักก่อนจะส่ายหน้า ยังไม่ทันที่จ้าวเหว่ยจะเรียบเรียงคำตอบเป็น
ภาษาไทย คุณน้ำที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็เป็นฝ่ายเล่าเสียงเอง

และทันทีที่รู้ว่าเด็กคนนี้ชื่อ หลิน จ้าวเหว่ย เป็นลูกครึ่งไทย-
ไต้หวัน แกมยังเป็นเด็กผู้หญิงไม่ใช่เด็กผู้ชายอย่างที่เธอเข้าใจ คณางค์

ก็ขยับเข้าไปใกล้อย่างไม่แน่ใจนัก แม้จะเห็นความหวานบนใบหน้าของอีกฝ่ายอยู่บ้าง แต่องค์ประกอบโดยรวมไม่ว่าจะมองอย่างไรก็มองไม่ออกกว่าเป็นผู้หญิง เพราะเด็กวัยรุ่นชายได้หัวหรือเกาหลังที่เธอพบเจอส่วนใหญ่ก็หน้าตาทำทางประมาณนี้ทั้งนั้น

เมื่อภาณุมาศหาว่าเธอสายตาฝ้าฟาง ก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่ามองยังไรก็เด็กผู้หญิง คณางค์จึงหันไปถามความคิดเห็นขององอาจว่าคิดเหมือนกันไหม เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเหมือนจะบอกว่าคิดไม่ต่างกัน คนเป็นพี่ก็กระแนะกระเหนื่อนว่าน้องชายเป็นผู้เชี่ยวชาญชำนาญการด้านสตรีวิทยา แปลว่าต้องหมกมุ่นอยู่แต่กับเรื่องพวกนี้ ถึงได้มองบูบี้ก็รู้บูบี้ สมแล้วที่เป็นเสื้อผู้หญิงตัวฉกาจ...แต่ละค่านอกจากจะหาความภาคภูมิใจไม่ได้แล้ว ยังเปลี่ยละเหี้ยใจเป็นที่สุด

ทั้งที่ภาณุมาศตั้งใจจะเล่าเหตุการณ์ที่เจอกันเพียงสั้นๆ แต่คณางค์กลับซักถามละเอียดยิบ ในระหว่างเล่าสีหน้าของชายหนุ่มไม่ได้บ่งบอกถึงความรู้สึกละใด ๆ จ้าวเหว่ยจึงมองไม่ออกเลยว่าการที่เขายอมช่วยเธอเรื่องตัวเครื่องบินจริงๆ แล้วสงสาร...เห็นใจ...มีมนุษยธรรมหรือแค่ตัดความรำคาญ

ผิดจากคนเป็นพี่เสียอีกที่ยกมือขึ้นทาบอกอย่างตกใจ เมื่อรู้ว่าเด็กสาวตรงหน้าต้องเจอกับอะไรมาบ้าง นอกจากจะถูกทำร้าย ยังถูกจับไปขายจนต้องชมซานหนี่มาอยู่กับแม่ที่เมืองไทย โดยที่น้องชายของเธอเป็นคนช่วยไว้และออกค่าตัวให้มาที่นี่

ในขณะที่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวน้องชาย คณางค์ก็รู้สึกเวทนาสงสารเด็กสาวจากไต้หวันคนนี้ยิ่งนัก

“โอ้จ้าวเหว่ย โชคดีนะที่มาเจอนายตะวัน แล้วนี่นัดกับแม่ไว้ที่ไหนจ๊ะ”

“ยังติดต่อไม่ได้เลยคะ ไม่รู้จะไปหาที่ไหน”

ได้ยินเช่นนั้นคณางค์ก็ยังสงสาร สมัยเธอเป็นเด็ก แม้ชีวิตจะ

ไม่ได้สุขสบายนัก แต่ก็เทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่เด็กสาวตัวแค่นี้ต้องพบเจอ...มันเลวร้ายจนเกินไป

“ทำไมถึงได้โชคร้ายแบบนี้ ยังเด็กอยู่แท้ๆ นี่ถึงสิบแปดแล้วใช่ไหม”

“ยี่สิบแล้ว”

เมื่อเสียงหัวตอบกลับมาด้วยแววตาที่เหมือนจะบอกว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว แปลว่าไม่ใช่เด็ก อย่าหวังเวอร์จนเกินจริงไปหน่อยเลย คณางค์ก็ทำเป็นมองไม่เห็น

“แล้วถ้าไม่เจอแม่ล่ะจะอย่างไร”

เมื่อคนที่มองอย่างไรก็ยังเป็นเด็กในสายตาเธอส่ายหน้าไปมา ทั้งที่เคียวขนมตุ๋นๆ คณางค์ก็ถอนใจ ดวงตาคู่สวยลอบสังเกตร่างผอมบางที่อำพรางด้วยเสื้อยืดตัวโคร่งอย่างจริงจังมากขึ้น แล้วก็เพิ่งเห็นตอนนี้เองว่าใบหน้าของอีกฝ่ายมีรอยขำจางๆ ปรากฏอยู่ที่มุมปาก ครั้นเมื่อเหลือบตามองมือที่กำลังจับขนม ก็เห็นรอยแดงๆ เหมือนถูกไฟลวกที่หลังมือหลายแห่ง เห็นแล้วก็ให้สะท้อนใจ แต่ดูเหมือนคนตรงหน้าจะไม่มีอาการอ่อนแอใดๆ ให้เห็น นอกจากนั่งกินขนมในจานอย่างตั้งใจ

“งั้นเธออย่างนี้ ไปอยู่ที่บ้านพี่...” ออกปากแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครูเพชรแท้โทร. มาบอกให้เธอตามไปออสเตรเลียด้วย อาจต้องอยู่ที่โน่นก่อนจะกลับมาร่วมงานแต่งงานน้องสาว หญิงสาวจึงบ๊ายบายที่น้องชายแทน “ไม่สิ พี่งี้พี่ไม่อยู่ งั้นไปอยู่บ้านนายตะวันตก่อน จนกว่าจะติดต่อกับแม่ได้”

ได้ยินเช่นนั้นภาณุมาศก็กลอกตาอย่างละหើใจ “แกถามฉันรึยังปากฟ้า”

“ถ้าถามแก แกก็ไม่โอเคนะสิ”

แน่นอนว่าเขาต้องไม่โอเคอยู่แล้ว เสียงหัวจึงตอบรับอย่างชัดเจน “ก็แน่นอนอยู่แล้ว”

“งั้นก็ให้ไปอยู่บ้านเราพลางๆ จนกว่า...”

“บ้านแกก็ไม่ได้!” ภาณุมาศปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย ก่อนที่คณางค์จะพูดจบ ก็อยู่แล้วว่าที่ตักตักใจถามนั้น จะต้องลงเอยด้วยอีหรวบนี้ ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่เห็นด้วย

“ช่วยเท่าที่ช่วยได้ปากฟ้า คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ คนที่ดูน่าสงสาร ไม่ได้แปลว่าเนื้อแท้จะเป็นเช่นนั้นเสมอไป ตราบใดที่เรายังไม่รู้ว่ามีใจเขาคิดอะไร ก็ไม่สามารถมั่นใจอะไรได้...หน้าตาหวานๆ ซื่อๆ แต่สร้างเรื่องหลอกลวงสมจริงยิ่งกว่าเข้าชิงรางวัลตุ๊กตาทองก็มีให้เห็นเป็นตัวอย่างมาแล้ว”

...และตัวอย่างนั้นก็ต้องไปหาที่ไหนไกล อยู่ตรงหน้าเขานี่เอง เมื่อดวงตาสีนิลฉายชัดว่าหมายถึงเธอ คณางค์ก็ค่อนข้างรีบเข้าไป “พาดพิงเราตลอด มันไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนกันตรงไหน”

“ไม่เหมือนกันที่เจตนาไง ถ้าทำไปเพราะความจำเป็นก็ไม่ค่อยผิดเท่าไร” ท้ายประโยคเบาหวิวเหมือนจะรู้ตัวว่าแกล้งตัวเองดูดี อย่างไรก็ตามไม่มีทางรอด แต่ก็ยังคงจะแถมต่อไป “อีกอย่างที่บ้านเราก็ออยู่กันเยอะแยะ การ์ดเกิดก็มีเต็มบ้าน มีอะไรเกิดขึ้นไม่มีทางเล็ดลอดสายตาคุณอาจไปได้หรอก จ้าวเหว่ยก็ตัวแค่นี้ จะไปทำอะไรได้” แล้วก็หันไปหาบอดีการ์ดหนุ่มเพื่อหาแนวร่วม “จริงไหมคะคุณอาจ”

องอาจไม่ได้พูดอะไรนอกจากพยักหน้ารับเหมือนเคย แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้ภาณุมาศคล้อยตามได้เลย เพราะที่เขาพูด เขามั่นใจว่าเขาสงสัยอะไรในตัวเด็กสาวชาวใต้หัวคนนี้ แต่เพราะภาณุมาศไม่เคยไว้ใจใครก็ตามที่เขาจะไม่รู้จักดีพอ เมื่อไม่ไว้ใจ เขาก็ไม่คิดเอาตัวเองไปยุ่งวุ่นวาย และเมื่อเขาตัดสินใจจะไม่ยุ่ง กับคณางค์เขาก็ไม่อนุญาติด้วยเช่นกัน

ในอดีตเขาเคยเอาชีวิตของพี่สาวไปเสี่ยงกับแผนการบ้าๆ บอๆ

ของตัวเอง จนอีกฝ่ายต้องเผชิญเหตุการณ์เลวร้ายมากมายแทบจะเอาชีวิตไม่รอดมาแล้ว แม้สุดท้ายผลลัพธ์ที่ออกมาจะแปดปีเอนดิง แกรมยังได้สามีหล่อล่ำมาครอบครองอีกหนึ่งคน แต่มันก็เหมือนเครื่องเตือนใจให้ภานูมาศคิดทำอะไรอย่างระมัดระวังมากขึ้น

“ยังงี้ก็ไม่ได้”

“เราจะโทร. ขอคุณหนึ่ง”

จากนั้นคนทั้งสองก็เถียงกันรัวๆ ชนิดที่ไม่สนใจคนที่นั่งตัวเกร็งอยู่ตรงกลางเลยสักนิด แทบจะกลืนขนมไม่ลง จ้าวเหว่ยได้แต่หันไปหันมากับสถานการณ์ที่จู่ๆ ก็ดราม่าขึ้นชนิดไม่รู้เนื้อรู้ตัว แม้จะฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เธอก็รู้ว่าคนทั้งคู่กำลังถกเถียงกันเรื่องของเธอ ทำให้ไม่ค่อยสบายใจนัก แม้จะอยากตามอีกฝ่ายไปเหมือนที่ตั้งใจไว้ แต่เมื่อจู่ๆ น้ำตาของพี่สาวหน้าหวานที่แสนใจดีร่วงหล่นลงมาจากซ้ายไปขวาอย่างน่าสงสาร จ้าวเหว่ยก็ถึงกับสะดุ้งตกใจทำอะไรไม่ถูก ผิดกับผู้ชายที่นั่งหน้าเฉยอยู่ข้างๆ นอกจากจะไม่สะทกสะท้านสะเทือนในความเศร้าเสียใจของอีกฝ่ายแล้ว ยังถามกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“คิดว่าจะใจอ่อนไหม”

“ใจดำอย่างแกจะไปรู้สึกรู้สึอะไร ไม่คิดจะเห็นใจใครอยู่แล้วนี่” เสียงหวานขาดเป็นห้วงๆ ขณะที่ดวงตาแดงก่ำ ร่วงเล็กค่อยๆ ลั่นไหลตามแรงสะอื้นรากับเจ็บช้ำน้ำใจอย่างรุนแรง “พี่ฟ้าไม่คิดเลยว่าหนูวันจะเย็นชาได้ขนาดนี้”

เมื่อคนเย็นชาอย่างคิงเจียบ คณางค์ก็ปัดน้ำตาป้อยๆ อย่างน่าสงสาร ก่อนจะชี้ไปยังร่างผอมบางของคนที่นั่งตัวเกร็งแทบไม่กล้าหายใจ

“แกดูสิ เด็กผู้หญิงตัวแค่นี้ กลับต้องเจอเรื่องราวเลวร้ายมากมาย ไหนๆ แกก็ช่วยมาแล้วครั้งหนึ่ง จะช่วยอีกสักครั้งก็ไม่เห็นจะเหลือปากว่าแรงอะไรไม่ใช่หรอ”

เมื่อคนร่างใหญ่ยังคงนั่งเงยแต่ดวงตาอ่อนแสงลง คณางค์ก็
สะอื้นเบาๆ สองสามครั้งติดกัน ก่อนจะทอดเสียงอ่อนทั้งที่ยังมีหยาด
น้ำตาเกาะอยู่ข้างแก้ม

“คิดดูนะ ถ้าพวกเราไม่ช่วยแล้วเด็กคนนี้จะไปอยู่ที่ไหน ไม่ใช่
ว่ากลายเป็นหนี้เสียอะจะเข้า หนีรอดจากการถูกจับไปขายมาได้ แต่
ต้องไปเจอกับคนที่เลวร้ายยิ่งกว่า...เพราะแก” ทำยประโยคออกแนว
ข่มขู่ปนน้ำตาได้อย่างลงตัว

“...”

“ตกลงว่ายอมให้จำวเหว่ยไปอยู่กับแกก่อนนะ นายตะวัน”

“ไม่ตกลง!”

จบข่าว!

ชัดเจนทั้งถ้อยคำและน้ำเสียง ทำเอาคณางค์ถึงกับแข็งสุดขีด
เพราะไม่มีสามีกับลูกสาวมาร่วมกดดันน้องชายด้วย รอบนี้นายตะวัน
ของเธอเลยไม่ยอมง่ายๆ คณางค์ถอนใจก่อนจะหยิบกระดาดเซ็ดหน้า
มาซับน้ำตา ซัปปัไปซัปปามาจนหน้ากลับมาสดใสเหมือนเก่า แล้วก็หยิบ
น้ำส้มของตัวเองขึ้นมาจิบ ก่อนจะเริ่มต้นพูดด้วยน้ำเสียงปกติเหมือน
เมื่อครู่ไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น ทำเอาบุคคลที่สี่ถึงกับงงไปต่อไม่ถูก
เลยทีเดียว

“เอาอย่างนี้นายตะวัน คิดง่ายๆ ว่าถ้าเรากับหนูดาวต้องมาเจอ
เรื่องร้ายๆ แบบจำวเหว่ยแจะทนได้ไหม อีกอย่างแม้ว่าพ่อแม่ของเรา
กับแจะจะเสียไปแล้ว แต่พวกเรายังคิดถึงท่านเสมอใช่ไหม แต่แม่ของ
เด็กคนนี้นี้ยังมีชีวิตอยู่นะ ถ้ามีโอกาสให้แม่ลูกได้อยู่ด้วยกัน แจะจะไม่
ช่วยจริงๆ เหรอ”

ภาณุมาศไม่ได้ตอบ แต่หันมองเด็กสาวตัวการของเรื่องวุ่นวาย
นี้...นาน ก่อนจะถอนใจ

“โอเคก็ได้ แต่ให้เวลาแค่อาทิตย์เดียวตกลงไหม”

คนเป็นพี่รีบพยักหน้าอย่างรวดเร็ว เพียงแค่นี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว หากต้องการมากกว่านี้ก็ค่อยหาวิธีมากดดันใหม่

“เรารู้แล้ว แกไม่ใช่คนใจดำ น่ารักที่สุดหนูวันของพี่ฟ้า”

ทว่านอกจากหนูวันจะไม่ค่อยตามแล้วยังลุกขึ้นยืน แต่พี่ฟ้าเป็นฝ่ายดึงแขนเขาไว้เสียก่อน “ระหว่างที่รอแม่ติดต่อกลับมา ก็ไปอยู่กับนายตะวันก่อนนะจ้าวเหว่ย”

เมื่อได้สติ เจ้าของชื่อก็รีบยกมือไหว้ขอบคุณอย่างงงๆ...ก็จะไม่ไหว้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้เธอยังขบคิดจนสมองแทบระเบิดว่าทำอะไรคุณน้ำถึงจะยอมพาเธอไปด้วย แต่แล้วพี่สาวของคุณน้ำก็จัดการให้เสร็จสรรพ แถมวิธีการยังเหนือชั้นชนิดที่ถึงทิ้ง เหวอไปเลยทีเดียว...สุดท้ายสิ่งที่ตั้งใจไว้ก็ประสบผลสำเร็จโดยที่เธอยังไม่ได้ทำอะไรเลย

แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า จ้าวเหว่ยบอกตัวเองว่าจะไม่ลืมน้ำใจของคนทั้งสองในวันนี้เลย

ในระหว่างทางกลับบ้านภาณุมาศสังเกตเห็นพี่สาวและหลานสาว (ร่วมโลก) นั่งกระซิบกระซาบคุยกันตลอดเส้นทาง ถามว่าไว้ใจได้ไหม ตอบได้ทันทีเลยว่าไม่! เด็กนั้นเขาไม่ค่อยห่วงอะไรนักหรอก ห่วงก็แต่พี่สาวตัวแสบนี่สิ มีเค้กลางว่าจะสอนวิทยายุทธอะไรแปลกๆ ให้อีกฝ่าย เมื่อหันไปสบตากับองอาจ บอดีการ์ดหน้าโหดก็ได้แต่อมยิ้มเหมือนจะบอกว่าไร้ซึ่งความคิดเห็น ภาณุมาศเลยได้แต่ปลงๆ

เมื่อไปถึงบ้านของเขาที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในรั้วเดียวกันกับคฤหาสน์หลังงามของผู้เป็นตา คณางค์ก็ไม่วายเอ่ยย้าเรื่องเด็กสาวชาวไต้หวันที่ติดสอยห้อยตามมาด้วย แถมยังคาดโทษไว้ว่าถ้าเขาแอบเอาเด็กนี้ไปทิ้ง เธอจะบอยคอตตัดฟีตัดน้องกับเขาเป็นเวลาหนึ่งปี ทำเอาภาณุมาศได้แต่ถอนใจรัวๆ ไม่คิดว่าพี่สาวจะอินกับคนที่เพ็งเจอ

หน้ากันได้ถึงขนาดนี้

ทว่าเมื่อมองร่างผอมแกร็นที่เดินตามมาไม่ห่าง ก็ต้องยอมรับว่า ส่วนหนึ่งที่ทำให้คนนางคังสสารเห็นใจอีกฝ่ายคงเป็นเพราะดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้น

นี่สินะที่เขาเรียกนัยน์ตาโศก เศร้าทั้งๆ ที่ยังยิ้ม...

“จ้าวเหว่ย...จ้าวเหว่ย หลิน จ้าวเหว่ย!”

“ฮะ คุณน้า” คนที่กำลังมองไปรอบๆ อย่างตื่นเต้น รีบหันมา ขานรับในทันทีที่ได้สติ

“อะไรนะ”

“ก็คุณน้าเรียก...ศักรินทร์ไม่ใช่หรอฮะ”

“ศักรินทร์บ้าบออะไร” คราวนี้คนเรียกยิ่งงงหนักกว่าเดิม เกา ศีรษะแกรๆ ก่อนจะหรีดตามองว่าอีกฝ่ายจะมาไม่ไหนกันแน่

เมื่อเห็นสายตามองมาแบบเป็นคำถามซ้อนคำถามของภาณุมาศ จ้าวเหว่ยก็เริ่มครุ่นคิดอย่างไม่แน่ใจ หรือว่าเธอพูดอะไรผิดไป ก็เธอ พูดตามที่พี่ฟ้าสั่งไว้ทุกอย่าง

“ก็พี่ฟ้าบอกว่า...” แล้วหญิงสาวก็หยุดไป อย่างนึกหาคำอธิบาย ไม่ออก ทั้งๆ ที่คิดมาตลอดว่าภาษาไทยของเธอค่อนข้างดีมาก แต่เมื่อ ต้องพูดคุยในบทสนทนาที่ต่างออกไปจากที่ใช้กับพ่ออยู่เป็นประจำ จ้าวเหว่ยก็รู้ในตอนนี้เองว่าการใช้ภาษาไทยของเธอยังแย่มาก หญิงสาว จึงเปลี่ยนเป็นภาษาจีนอย่างทีถนัด เพราะมั่นใจภาณุมาศสามารถ เข้าใจมันได้ดี

“พี่ฟ้าบอกว่า หลิน จ้าวเหว่ย เรียกยาก ที่นี่เขาไม่ใช้กัน เลยตั้ง ชื่อให้ใหม่ว่าศักรินทร์”

เพียงแค่นี้ภาณุมาศก็ถึงบางอ้อ แทบจะเอาศีรษะโขกกำแพงเสีย ให้รู้แล้วรู้รอด เชื่อได้เลยว่าไอ้คำขานรับที่เปลี่ยนไปก็คงจะเกี่ยวข้องกับชื่อใหม่นี้ด้วย

“แล้วที่แทนตัวว่าอะละ ฟากฟ้าบอกว่าอะไร”

“มีความหมายเหมือน คะกับคะ แต่สุภาพกว่า ฟีฟ้าบอกว่า
ไม่ว่าจะพูดกับใครก็ให้ใช้ซะไปเลย คนฟังจะได้รักจะได้เอ็นดู”

“กฎจะบ้าตาย” ภาณุมาศแทบจะตบหน้าผากตัวเอง รวมไปถึง
ยายฟีสาวตัวแสบที่คิดสอนอะไรบ้าๆ นี่ด้วย ว่าแล้วเขี้ยวว่าไอ้ที่หนึ่ง
คุยกันจู้จี้จ้านด้านหลังเนี่ย จะต้องไวใจไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะบ้าบอถึง
ขนาดนี้

แม้จะไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่จ้าวเหว่ยก็แน่ใจว่าสิ่งที่ออกจาก
ปากภาณุมาศคือคำสบถที่ไม่ค่อยดีนัก ทำให้หญิงสาวชักจะไม่แน่ใจ
ว่าตัวเองจำคำสอนของฟีสาวเขาผิดไปหรือเปล่า

“หนู เอ่อ...ศักรินทร์เข้าใจอะไรผิด”

ศักรินทร์ไม่ผิดหรอก เขานี้ละที่ผิดเอง ผิดชนิดไม่น่าให้อภัยที่
ยอมให้เด็กสาวที่ฟังไทยรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างอยู่ใกล้ๆ ยายฟีสาว
ตัวแสบ ไม่ได้แสบธรรมดาด้วย เรียกว่าแสบได้โลเลเลยทีเดียว

ทั้งที่อยากจะอ้าปากบอกเด็กสาวให้ลืมเรื่องบ้าๆ บอๆ ที่
คนนางค์สอนซะ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเพราะรู้ดีว่าคนนางค์ไม่ได้ต้องการ
แก้มจ้าวเหว่ย แต่ห่วงใยในความปลอดภัย ในเมื่อเด็กสาวตรงหน้าดู
ไม่ต่างจากเด็กผู้ชาย ฟีสาวเขาคงคิดว่าน่าจะปลอดภัยกว่า หากใครๆ
จะมองอีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชายไปเสียเลย

“คุณน้า”

“คุณหนู”

เมื่อเสียงห้าวแก้คำมาสั้นๆ จ้าวเหว่ยก็พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ
ขณะเดียวกันก็จดบันทึกความต้องการของเขาไว้ในสมอง รวมถึง
คำสอนต่างๆ นานาของฟีสาวเขาด้วย

“ฮะ คุณหนู”

จากนั้นภาณุมาศก็ให้เด็กรับใช้ที่เข้ามาช่วยยกกระเป๋าพาจ้าว-

เหวี่ยงไปยังเรือนพักคนงานด้านหลัง โดยไม่ได้อธิบายอะไรมากมายนัก นอกจากย้ำแค่ทำให้พักคนเดียว ไม่ให้นอนร่วมกับใคร จากนั้นก็หันหลังจะก้าวไปยังที่พักของตัวเอง แต่แทนที่เด็กสาวจะตามคนของเขาไป กลับเดินมาดักหน้าเขาไว้ ก่อนจะโค้งคำนับอย่างสุภาพ

“ขอบคุณสำหรับทุกอย่างฮะ คุณหนู”

ภาณุมาศชะงัก ดวงตาสีเข้มน้องลงก่อนจะยืมรับ แล้วเดินตรงไปยังบ้านพักของเขาโดยไม่พูดอะไรอีก ทั้งไว้เพียงร่างผอมบางที่ยังคงยื่นมองแผ่นหลังกว้างด้วยความรู้สึกประหลาดใจ...

เธอไม่คิดว่าเขาจะยืมให้ และน่าแปลกเหลือเกินที่รอยยิ้มของเขาทำให้เธอรู้สึกวโลกละเอียดๆ สีเทาๆ ใบนี๊ บางทีมันก็ดูสว่างสดใสได้เหมือนกัน

เช้าวันใหม่ที่แสนสดใส แต่ดูเหมือนจะสุดสยองสำหรับ

ภาณุมาศ เพราะทันทีที่ชายหนุ่มเอาใบหน้าหล่อได้ด้วยของของตัวเองเข้าไปเซอร์ไพรส์ผู้เป็นตา ก็ได้มาหมดทั้งถ้วยทั้งจาน เรียกได้ว่าอะไรที่อยู่ใกล้มือเจ้าสัวอิทธิเป็นอันลอลยละลิวมาเฉียดศีรษะ โชคดีเหลือเกินที่เขาหลบได้ทัน

เป็นอันว่าการคาดการณ์ครั้งนี้ถูกต้องแม่นยำ ทันทีที่เห็นหน้าหลานชายตัวแสบ คนเป็นตาก็โกรธจนแทบพ่นไฟได้ แถมยังด่ายาวเหยียดเป็นขบวนรถด่วน ชนิดผ่านไปกว่าชั่วโงมก็ยังไม่จบไม่สิ้น

แต่รอบนี้ไม่มีความดันฟุ้งเหมือนรอบก่อนๆ เพราะหทัยรักผู้เป็นป้าแอบมากระซิบว่า จริงๆ แล้วเจ้าสัวคิดถึงเขามาก หลายครั้งที่หยิบรูปเขามาดูเพื่อคลายความคิดถึง ภาณุมาศจึงนั่งนิ่งปล่อยให้อีกฝ่ายก่นด่าจนกว่าจะหายคิดถึง!

จากนั้นชายหนุ่มก็ถือว่าช่วงนี้เป็นช่วงพักผ่อน ในระหว่างรอไปงานแต่งงานสาวก็ออกไปย่ำตระเวนราตรีเพื่อระลึกความหลังจนเกือบ

รุ่งแทบทุกวัน แต่ละวันที่กลับมาจะมีทั้งกลิ่นเหง้า กลิ่นน้ำหอม และ รอยจูบติดมาเป็นหลักฐาน โดยไม่จำเป็นต้องถามให้เสียเวลาว่าหายไปไหนมา

ตื่นมาอีกทีก็ช่วงสายๆ ในสภาพเสื้อนอนตัวใหม่แต่กางเกงยังเป็นตัวเดิม ตอนแรกหลานชายเจ้าสัวตั้งใจจะถามว่าใครเปลี่ยนให้ แต่พอออกไปข้างนอกก็ลืมเสียทุกครั้ง จึงคิดเอาเองว่าคงเป็นฝีมือหทัยรัก ผู้เป็นป้า เพราะปกติได้กรับใช้ต่างรู้กันดีอยู่แล้วว่าเขาไม่ชอบให้ใครมายุ่งวุ่นวายที่บ้านหลังนี้ ขนาดทำความสะอาด หทัยรักยังต้องควบคุมดูแลด้วยตัวเองทุกครั้ง

กระทั่งเข้าสู่วันที่หก ภาณุมาศก็พบว่ารอบนี้ไม่ได้มีเพียงเสื้อที่ถูกเปลี่ยน แต่กางเกงของเขาก็หายไปด้วย!

ภายใต้ผ้าห่มอุ่นมีเพียงผืนเนื้อแท่งกับชั้นในหนึ่งตัว แถมเมื่อคืนยังฝันว่าได้จูบกับผู้หญิงที่ตกลงมาจากฟ้า รอบนี้ไม่เพียงตกลงมาอย่างเดียว เจ้าหล่อนยังจูบแก้มเขาด้วย ชายหนุ่มจึงดึงเธอเข้ามาจูบเป็นการระลึกความหลัง แล้วก็รับรู้ได้ถึงความหวานที่ไม่ต่างจากเดิมเลยสักนิด จากนั้นก็ฝันบ้าๆ บอๆ ปนกันมั่วไปหมด

เมื่อก้มดูสภาพของตัวเอง ก็เกาศีรษะอย่างไม่ค่อยแน่ใจในตัวเองนัก ตกลงเมื่อวานเขาพาผู้หญิงที่ขับกลับมาที่บ้านด้วยหรือเปล่า ก็ไม่น่าจะใช่ ปกติเขาไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาที่บ้านหลังนี้ ทุกครั้งที่มีการสานต่อสัมพันธ์สวาทกับใครสักคน เขาจะพาเจ้าหล่อนไปที่คอนโดฯ ส่วนตัว เพราะไม่ต้องการมีพันธะใดๆ ต่อกัน แต่มาหลังๆ ต่อมานารีเพศของเขาเหมือนจะตายด้าน ตลอดสัปดาห์มานี้เขาออกไปเที่ยวทุกวันก็จริง แต่ก็แค่พบปะสังสรรค์ตามประสาชายโสดที่มีเพื่อนฝูงมากมาย แน่นอนว่าน่ารักพราวเสน่ห์อย่างเขา ต้องมีผู้หญิงเข้ามาส่งสายตายั้มหวานให้เหมือนเช่นทุกครั้ง แต่ก็ได้แค่เพียงนั่งคุย กอดบ้าง หอมบ้าง ไม่ได้มีอะไรเกินเลยกว่านั้น นี่ถ้ายายพี่สาวตัวแสบรู้ คงได้

กระแนะกระแหนทำเสียงไม่เชื่อถือ แล้วก็ซุดเอาเรื่องเก่าๆ มาบ่นยาวเหยียด

เมื่อนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าหลังจากกลับมาถึงบ้านแล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขาจึงลุกเข้าไปจัดการตัวเองในห้องน้ำ แล้วก็ต้องชะงักเมื่อพบกางเกงกับเสื้อของตัวเองถูกแข้อยู่ในกะละมังเล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นข้างๆ อ่างล้างหน้า เมื่อหยิบขึ้นมาดูก็มีอันต้องผงะ เพราะไม่เพียงเหม็นเปรี้ยวแต่สภาพยังดูไม่จี๊ด นี่แปลว่าเมื่อวานไม่ใช่แค่เมา เขายังปล่อยระเบิดตูมใหญ่ไว้จนต้องถอดทั้งเสื้อและกางเกงอย่างที่เห็น...

แต่ใครล่ะที่เป็นคนถอด

“นี่ศักดิ์ปลูกทั้งหมดเลยหรือแจ่ม”

“ใช่ค่ะ คุณหทัย พี่ศักดิ์ขยันมากๆ แถมน่ารักด้วย” แจ่มใสหลานแม่ครัวตอบผู้เป็นนายด้วยน้ำเสียงปลาบปลื้มชื่นชม

ในขณะที่หทัยรักพยกหน้าให้แก่แปลงดอกไม้ตรงหน้าอย่างพอใจในผลงาน แล้วก็ต้องยี้มออกมาเมื่อมีใครบางคนมาสวมกอดทางด้านหลัง

“ทำอะไรกันครับป้าหทัย”

“วันนี้ฝนตกหนักแน่ๆ คุณหนูของป้าอยู่บ้านได้” คนเป็นป้าถามด้วยรอยยิ้มนะตบแก้มหลานชายเบาๆ อย่างเอ็นดูรักใคร่

นับตั้งแต่เรื่องราวร้ายๆ ผ่านพ้นไป หทัยรักก็บอกกับตัวเองว่าจะดูแลหลานชายคนนี้ให้ดีที่สุด ให้สมกับที่เขาทำให้ชีวิตของเธอกับณัฐวุธผู้เป็นลูกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ แม้ภาณูมาศจะขอให้เรียกชื่อเขาธรรมดาๆ แต่หทัยรักก็ยังคงเรียกอย่างให้เกียรติเสมอมา และไม่ใช่แค่เธอ แม้แต่ณัฐวุธก็คิดไม่ต่างกัน

“เมื่อจะเที่ยวแล้วก็อยู่บ้านบ้าง เดี่ยวตาจะเหงาปาก”

“นั่นสิ เห็นป่นถึงคุณหนูแทบทุกวัน” หทัยรักหัวเราะเบาๆ อย่าง

อดไม่ได้ “วันนี้ทานอาหารพร้อมคุณตานะลูก”

ชายหนุ่มยิ้มรับ ก่อนจะมองแปลงดอกไม้ที่ขุดเป็นวงกว้างล้อมรอบชิงช้าไม้ โดยเว้นทางเข้าเป็นระเบียบสวยงาม

“ซุ้มชิงช้าของเจ้าแฝดใกล้เสร็จแล้วนี่ ก็ให้นายนายพงศ์ลากลับบ้าน” ภาณุมาศทักขึ้นอย่างแปลกใจ จำได้ว่าตอนกลับมามันยังไม่เป็นรูปเป็นร่างนัก เพราะคนสวนลากลับไปเยี่ยมแม่ที่ต่างจังหวัด

“ไม่ใช่ฝีมือน้ำพงศ์หรอกค่ะคุณนุ แต่เป็นฝีมือพี่ศักดิ์ทั้งหมดเลย” น้ำเสียงเด็กสาวบอกชัดเจนว่าปลื้มมาก แต่คนฟังกลับขมวดคิ้วอย่างงงๆ

“ศักดิ์ไหน หรือว่าคนสวนใหม่”

“อ้าว ก็ศักดิ์เด็กพ่อนุไงลูก”

แทนที่จะคลายกระจ่าง ชายหนุ่มกลับงงหนักยิ่งกว่าเดิม เพราะจำไม่ได้ว่าไปมีเด็กตอนไหน “เด็กผมนี่นะครับ”

“ก็พี่ศักรินทร์ที่คุณนุพากลับมาจากใต้หวันด้วยไงคะ” เด็กสาวจอมทะเล้นต่อท้ายประโยคด้วยเสียงหัวเราะของดาวร้ายสมัยโบราณ ในละครโทรทัศน์ ก่อนจะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างคลั่งไคล้ เพราะศักรินทร์เวอร์ชันนี้ นอกจากไม่ร้ายแล้วยังหล่อน่ารัก สไตล์เกาหลีแบบที่เธอชื่นชอบ

“วันนั้นคุณนุยังใช้ให้แจ่มพาไปที่เรือนพักอยู่เลย”

“อ้อ” เพียงเท่านั้น ‘คุณนุ’ ก็ถึงบางอ้อ ลากเสียงยาวในขณะที่ดวงตาสีเข้มหรี่ลง “แล้วนี่ไอ้ศักรินทร์ดาวร้ายของแจ่มอยู่ที่ไหน”

4

เทพบุตรหรือซาตานก็น่ากลัวไม่ต่างกัน

“ลงมาเดี๋ยวนี้ จ้าวเหว่ย!”

เสียงทรงอำนาจที่ดังมาจากด้านหลัง มีผลให้เจ้าของร่างที่กำลังปีนบันไดพับเพื่อเปลี่ยนหลอดไฟถึงกับสะดุ้ง เกือบจะพลัดตกลงมา โชคดีที่ทั้งมือและเท้าคว้าตัวบันไดไว้ได้ทันท่วงที ทำเอาสาวเล็กสาวใหญ่ที่มายืนให้กำลังใจถึงกับใจหายใจคว่ำ ไม่เว้นแม้แต่เจ้าตัวเองที่ยังคงเสียวสันหลังวาบไม่หาย คิดว่าจะต้องไปเยื่อนนรกแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวเสียแล้ว

“ตามฉันมา”

สั่งบุ๊ป ชายร่างสูงก็หันหลังจากไปบ๊ีบ ทั้งๆ ที่ไม่อยากเผชิญหน้ากับเขาเลยสักนิด แต่เด็กสาวชาวไต้หวันก็รีบจ้ำเท้าตามไป เพราะรู้ว่าไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะต่อรองใดๆ ได้ เมื่อไปถึงกลางห้องรับแขก เสียงหัวเราะก็ดังอีกครั้ง

“นั่งลง”

เพราะไม่แน่ใจว่าควรจะนั่งตรงไหน คนที่เริ่มเคยชินกับการทำหน้าที่คนรับใช้มาเกือบสัปดาห์ก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้น

“ขึ้นมา นั่งบนเก้าอี้” เมื่อสายตาค้นพุดบอกมาชัดเจนว่าเขาสั่งอะไรก็ให้ทำ จ้าวเหว่ยก็รีบลุกขึ้นมานั่งบนโซฟาตัวนุ่ม ก่อนจะยิ้มอย่าง

ใจดีสู้เสือ (ยักษ์) เหมือนเคย แต่เสื้อตรงหน้าก็ยังไม่ยอมยิ้มตอบเหมือนเดิมเช่นกัน

เมื่อดวงตาสีนี้ลงยังคงจ้องเธอนิ่ง จ้าวเหว่ยก็เริ่มสั่น เพราะรู้ว่าก่อนหน้านี้เธอได้ตกลงอะไรกับเขาเอาไว้

“ขอโทษจริงๆ ฮะ ตอนนี้ก็ยังติดต่อแม่ไม่ได้เลย ถ้า...”

“เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉันซะใหม่”

ริมฝีปากเล็กที่กำลังจะพูดมีอันต้องอ้าปากค้าง อึ้ง ที่เหวอไปเลยทีเดียว เมื่อจู่ๆ เขาก็ถามในเรื่องที่เธอไม่คาดคิด

ใช่ เธอเป็นคนเปลี่ยนให้เขา

คงเป็นคราวชวยของเธอเอง เมื่อคนของเขาที่พาเธอไปยังห้องพักถามขึ้นมาว่าเธอเป็นเด็กรับใช้คนสนิทของคุณุไซไหม เขาถึงอุตสาห์พามาประเทศไทยด้วย เพราะไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร จ้าวเหว่ยจึงพยักหน้าส่งๆ ไป เท่านั้นละคืนถัดมางานเข้าเลยทีเดียว

ไม่เพียงถูกตามตัวให้มาชวยลงมี คนขับรถประคองร่างที่เมามายไม่ได้สติของเขาไปส่งที่ห้องเท่านั้น จ้าวเหว่ยยังถูกสั่งให้คอยดูแลเช็ดเนื้อเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขา ถามว่าหลอนไหม บอกได้เลยว่าหลอนหนักมาก แต่ในที่สุดก็หลับหูหลับตาทำให้อย่างพยายามไม่คิดอะไร

แน่นอนเธอเช็ดเท่าที่ทำได้ ใจเช็ดได้ ส่วนไหนที่ชวนให้หัวใจวายก่อนวัยอันควรก็ข้ามๆ ไป โดยเฉพาะต่ำกว่าได้เข็มขัดลงมาไม่เฉียดเข้าไปใกล้ จนกระทั่งเมื่อวานเขาก็ยังเมาหลับมาเหมือนเดิม...ที่เพิ่มเติมคืออาเจียนแตกกระจาย!

ซ้ำร้ายเมื่อเธอдингแขนซ้าย เขาก็ยกแขนขวามาปิด...เมื่อเธอдингแขนขวา เขาก็ยกแขนซ้ายมาผลัก และเมื่อเธอพยายามดึงสองแขนพร้อมกันเพื่อถอดเสื้อเขาออก อ้อมแขนร้ายก็รัดร่างเธอเข้าไปกอดพร้อมมึนงำอะไรบางอย่างที่เธอฟังไม่ชัด แล้วเธอก็บ้าจี้เกิดอยากจะ

ได้ยืนหยัดๆ เลยขยับหน้าเข้าไปฟังอย่างตั้งใจ ก็เลยถูกเขา...จะบ้าตาย
แค่นี้ทำไมต้องหน้าแดงด้วยนี่

“จ้าวเหว่ย ฉันถามว่าตกลงเธอเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉันรีเปล่า”

เมื่อเสียงหัวเราะดังขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ก็
เกือบจะสะดุ้ง รีบพยักหน้าหงิกๆ โดยไม่พยายามมองที่ริมฝีปากหนา...
แล้วทำไมเธอต้องสนใจปากเขาด้วย!

“ใครใช้ให้ทำ”

“ลุงมีบอกว่าคุณหนูจะได้สบายตัว” แต่เธอนี่ละที่นอกจากจะไม่
สบายแล้วยังใช้ชิ้นแทน

“วันหลังไม่ต้อง ถ้าใครใช้ก็บอกฉันไม่อนุญาต”

ครั้นเสียงหัวเราะส่งมาอย่างชัดเจน จ้าวเหว่ยก็ผ่อนลมหายใจอย่าง
โล่งอก เมื่อคิดว่าหลังจากนี้คงไม่ต้องเผชิญชะตากรรมอันน่าหวาดผวา
เหมือนหลายคืนที่ผ่านมาอีก ดูเหมือนดวงตาสีเข้มจะสังเกตเห็นท่าที่
ของเธอแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร นอกจากโบกมือคล้ายเป็นสัญญาณว่าเขา
หมดเรื่องที่จะพูดกับเธอแล้ว แต่หญิงสาวยังคงยืนนิ่งอย่างไม่แน่ใจ

“แล้ว...”

“แล้วอะไร”

เมื่อคนที่ยื่นกอดดอกย้อมถามกลับมาโดยไม่มีทีท่าว่าจะพูดเรื่อง
ที่จะไล่เธอออกจากบ้านอย่างที่นี่กังวลตลอดหลายวันที่ผ่านมา
จ้าวเหว่ยก็รีบปิดปากส่ายหน้าเร็ว

“ไม่มีอะไรอะ ไม่มีอะไรเลย ขอขอบคุณคุณหนูมากๆ อะ”

เมื่อเห็นคนร่างเล็กยกมือไหว้ปลุกๆ อย่างดีใจ ภาณุมาศก็ส่าย
หน้าอย่างอดเอ็นดูไม่ได้ เขาไม่ใช่คนใจยักษ์ใจมารอะไรนักหนา
อีกอย่างเด็กคนนี้ก็ไม่ได้สร้างปัญหาอะไรเหมือนอย่างที่คนนางคิ้ว
ตัวแค่นี้จะไปทำอะไรใครได้..แต่ก็ไม่แน่นะ

แล้วดวงตาสีเข้มก็หรี่ลง ก่อนจะเปล่งประกายเหมือนนี่อะไร

ดีๆ ขึ้นมาได้

“เดี๋ยว จ้าวเหว่ย”

หญิงสาวที่กำลังจะเดินออกไปหันกลับมามองอย่างไม่แน่ใจ...
หรือว่าเขาจะเปลี่ยนใจ

“พรงี้กินข้าวเที่ยงเสร็จแล้ว เธอมาหาฉันที่นี่ ฉันมีอะไรจะให้
ช่วยทำหน่อย...ได้ไหม” ท้ายประโยคคล้ายถามความสมัครใจ และ
แน่นอนว่าคนถูกขอให้ช่วยรีบพยักหน้ารับอย่างเต็มใจ

“ด้วยความยินดีอะคุณนุ”

“ดีมาก” หน้าตาเขาเหมือนพอใจมากจริงๆ ก่อนจะสั่งในสิ่งที่
เธอไม่คิดว่าจะได้ยิน...แต่ทำให้รู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างประหลาด “แล้ว
ถ้าใครใช้ให้ทำอะไรเสี่ยงๆ แบบเมื่อีกก็ไม่ต้องทำ บอกว่าฉันสั่ง
เข้าใจไหม”

เมื่อเด็กสาวจากใต้หวันพยักหน้ารับ ภาณุมาศก็ตบไหล่เบา
เบาๆ ก่อนจะเดินตรงขึ้นไปด้านบนด้วยสีหน้าหมกมุ่นครุ่นคิดอะไรบาง
อย่าง ดวงตาพรึบพราวตลอดเวลา โดยที่จ้าวเหว่ยไม่ค่อยเข้าใจนัก
หากคนนางค์มาเห็นคงมีหนาวๆ ร้อนๆ เพราะหน้าตาท่าทางแบบนี้
แปลว่ากำลังคิดแผนการ (ร้าย) อะไรบางอย่างอยู่แน่นอน

แม้ว่าผู้ขายร่างสูงซึ่งเป็นเจ้าของบ้านจะเดินจากไปนานแล้ว แต่
จ้าวเหว่ยก็ยังคงมองนิ่งอยู่ที่เดิม

เธอคิดอยู่แล้วว่าผู้ขายคนนี้เป็นคนใจดี...แล้วก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

จ้าวเหว่ยเดินกลับมาจากบ้านของภาณุมาศด้วยหัวใจที่ผ่อนคลายลง ขณะกำลังคิดอะไรเพลินๆ รถตู้คันหนึ่งก็เลี้ยวเข้ามาจอดหน้า
คฤหาสน์ ตอนแรกหญิงสาวก็แค่เมียงๆ มองๆ ก่อนจะเดินกลับเข้าไป
ช่วยงานในครัวเหมือนเช่นทุกวัน แต่เมื่อเห็นใบหน้าของผู้หญิงสาวสวย
และสง่าที่กำลังเดินลงมาจากรถ แท้ริยวบางก็เป็นอันต้องชะงักขณะ
ยืนมองอย่างตั้งใจ

“คุณพึ่งค้กลับมาแล้ว”

เพชรชมพูยื่นตะกร้าใบเล็กส่งให้แจ่มใสที่มายืนรอรับ ก่อนจะช่วยจับแขนลูกชายวัยสิบขวบที่กระโดดตามลงมา โดยมีณัฐรุณผู้เป็นสามีก้าวออกมาเป็นคนสุดท้ายพร้อมลูกสาวที่แนบหน้าซบอยู่บนไหล่กว้างซึ่งหลับสนิท

“เดี๋ยวแจ่มให้คนมาช่วยยกของเข้าไปด้านในนะ อันไหนที่เป็นของใช้ก็เอาไปเก็บในห้อง ส่วนของฝากเอาไปไว้ในห้องรับแขก จะได้แยกกว่าจะให้ใครบ้าง”

ในขณะที่กำลังสั่ง เหลือบไปเห็นรถสปอร์ตสีดำจอดอยู่หน้าบ้าน อีกหลังที่ตั้งอยู่ไม่ห่างกันนัก

“เอ๊ะ ทำไมรถพีนุจอดอยู่ตรงนั้น ใครใช้”

“คุณนุคะ”

“อ้าว พีนุกลับมาจากไต้หวันแล้วหรอ” ไม่เพียงสีหน้า แม้แต่น้ำเสียงก็บ่งบอกว่าประหลาดใจมาก

“กลับมาได้อาทิตย์หนึ่งแล้วค่ะ”

“นี่พีนุรู้อยู่ก่อนรีเปล่าคะ” เพชรชมพูหันมาถามคนเป็นสามี ณัฐรุณกลับส่ายหน้า ใบหน้าคมเข้มบ่งบอกว่าประหลาดใจไม่ต่างกัน

“ก่อนจะไปหัวหินก็โทร. คุยกันอยู่นะ ก็ไม่เห็นคุณนุพูดอะไร”

ได้ยินเช่นนั้นเพชรชมพูก็ยิ้มออกมาเหมือนรู้เท่าทันความคิดอีกฝ่าย “ร้ายกาจตลอดน้องชายพีนุฐนี่เลย นี่คงจะกลับมาเซอร์ไพรส์แน่ๆ ไม่กลัวถูกคุณตาเซอร์ไพรส์กลับรีใจ”

“เรียบริ้อยคะ เจ้าสัวดำแทบนับคำไม่ทันเลยคะ”

ได้ยินเช่นนั้นสองสามีภรรยาก็ออดหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะรู้นิสัยตาหลานคนนี้เป็นอย่างดี ยิ่งรักมากแค่ไหนก็ยิ่งด่ามากเท่านั้น คนในบ้านจึงไม่ค่อยมีใครอิจฉาความรักที่เจ้าสัววิทธิมีให้แก่หลานรักอย่าง

ภาณุมาศสักเท่าไร

“ป้าป้ามาหอรอรับคุณพ่อ” เด็กชายที่กำลังจ้วเจียถึงกับตาโต ไม่เพียงเขย่าแขนผู้เป็นพ่อ ยังยื่นมือไปปลุกน้องสาวคู่แฝดอย่างตื่นเต้น “ป้าป้ามาแล้วบลู ป้าป้ามาแล้ว”

“ตากรีนปลุกน้องทำไมลูก” คนเป็นแม่รีบจับแขนลูกชายไว้ แต่เข้าไปแล้วเมื่อดวงตาคู่เล็กของลูกสาวเปิดกว้างขึ้น แม่น้ำเสียงจะยังจ้วเจีย

“ป้าป้ามาหอรอคะคุณแม่”

“แม่ว่าน้องบลูกับน้องกรีนไปนอนก่อนดีไหมลูก แล้วค่อยไปหาป้าป้า”

พูดไม่ทันขาดคำเจ้าลูกชายตัวดีที่ถอดแบบ (ป้าป้า) มาไม่ผิดเพี้ยน ก็วิ่งปรู๊ดเข้าไปในบ้านหลังข้างๆ อย่างรวดเร็ว พร้อมตะโกนลั่นไปหมด ลูกสาวจึงเริ่มเดินลงจากอ้อมแขนของคนเป็นพ่อบ้าง

“น้องบลูจะไปหาป้าป้ากับพี่กรีน” เมื่ออ้อมแขนแข็งแกร่งไม่มีที่ท่าว่าจะคลายออก ริมฝีปากเล็กๆ ก็จับลงบนแก้มสาวของคนเป็นพ่ออย่างเอาใจ “ให้น้องบลูไปนะคะคุณพ่อ”

ณัฐรุหอมแก้มลูกสาวกลับเบาๆ ก่อนจะพยักหน้า “โอเค จ้า เราไปหาป้าป้าด้วยกันหมดนี้เลย”

กลายเป็นว่าแทนที่จะได้กลับไปนอนหลับพักผ่อนอย่างที่ตั้งใจไว้ เพราะนั่งรถมาเป็นระยะทางไกล กลับพากันเดินไปยังบ้านหลังสีขาวขนาดกลางที่มีชายหนุ่มอันเป็นที่รักของทุกคนอาศัยอยู่ที่นี่...

“อ้าว พี่ศักดิ์มัวยืนอยู่ทำไม มาช่วยยกของคุณๆ เข้าไปข้างในสิ”

จ้าวหน่วยในชื่อใหม่ในโลกเก่าเริ่มได้สติ รีบเข้ามาช่วยหลานสาวแม่ครัวยกของออกจากรถ ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงคิดคำนึงถึงผู้หญิง

ที่เพิ่งเดินเข้าไปในบ้านของภานุมาศ

“ใครหรือ แจ่ม”

“อ้อ คุณณัฐเป็นลูกพี่ลูกน้องคุณนุ ลูกคุณหทัยไง”

ได้ยินเช่นนั้นจ้าวเหว่ยก็พยักหน้าเหมือนเข้าใจ ก่อนจะตะล่อมถามถึงหญิงสาวอีกคนที่เป็เป้าหมายหลักของเธอ “แล้วผู้หญิงคนสวยๆ นั้นล่ะ”

“คุณพิงค์ ภรรยาคุณณัฐ” เมื่อสีหน้าของชายที่หมายปองดูสนใจภรรยาเจ้านายแบบจริงจัง แจ่มใส่ก็วางของในมือก่อนจะยกมือทำสะเอว ชะโงกหน้าเข้าไปหา “นี่ยาบอกนะว่าชอบคุณพิงค์”

“จะบ้าหรือแจ่ม ใครจะไปคิดบ้าๆ แบบนั้น”

แม้จะโวยวายกลบเกลื่อน แต่จ้าวเหว่ยก็ไม่ได้แปลกใจที่เด็กแจ่มคิดเช่นนั้น เพราะใครๆ ในบ้านนี้ต่างก็เข้าใจว่าเธอเป็นผู้ชาย ในตอนแรกเธอก็ไม่รู้หรอก เพราะฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง มาจับต้นชนปลายได้ชัดเจนก็เมื่อทุกคนต่างเข้าใจไปแล้วว่าเธอเป็นเด็กผู้ชาย แจ่มใสนี้ยิ่งอาการหนัก มักจะส่งตาวหวานให้เธออยู่บ่อยครั้ง แรกๆ ก็พยายามจะอธิบาย แต่ไม่มีช่องว่างให้เธอได้แปรเปลี่ยนความเข้าใจผิดนี้เลย สุดท้ายก็ปล่อยเลยตามเลย คิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอย่างไรเสียเธอก็คงอยู่ที่นี้ไม่นานนัก

“แล้วไป ถ้าไม่ยากขอชาดก็อย่าได้คิดเป็นอื่นเชียวล่ะ ขนาดคุณนุยังหลีกทางให้คุณณัฐมาแล้ว” ว่าแล้วแจ่มใส่ก็เดินยกของเข้าไปในบ้านอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก

ในขณะที่คนฟังขมวดคิ้วยังไม่ค่อยเข้าใจในคำพูดของอีกฝ่าย ...หรือจะหมายความว่าคุณนุ (ของเธอ) กับแฟนของพี่ชายเคยรักกันมาก่อน...

แต่ไม่ว่าคนทั้งสามจะเป็นอะไรกัน มันก็สำคัญเท่าผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นอีกคนที่ยืนอยู่ในรูปถ่ายที่เธอได้มาจากภานุมาศ

นั่นแปลว่าคุณพิงค์คนนี้ จะต้องรู้จักหรือเกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่เธอกำลังตามหา... แล้วดวงตากลมโตก็แปลงปรกายอย่างมีความหวัง

นั่นแปลว่าเธอเดินมาถูกทางแล้วใช่ไหม

จากนั้นจ้าวเหว่ยก็ช่วยแจ่มใสยกของเข้าไปไว้ด้านในจนเสร็จเรียบร้อย โดยมีหทัยรักคอยสั่งการ แม้ว่าจะมาอยู่ที่นี่ได้หลายวันแล้วก็จริง แต่ส่วนใหญ่ก็อยู่แค่ในสวนในครัว ยังไม่เคยได้เข้ามาเหยียบด้านในคฤหาสน์หลังงามเลยสักครั้ง

ไม่เลย หญิงสาวไม่ได้รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับความสวยงามด้านในแต่พยายามสังเกตรูปถ่ายที่เรียงรายอยู่ตามผนังและตู้โชว์ แต่สุดท้ายก็พบเพียงสมาชิกที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังนี้... โดยไม่มีผู้หญิงคนนั้น

หลังจากเข้าไปในเรือนชาวข้างๆ ได้ไม่นาน สองแฝดจอม

แสบก็เดินจงมือปาเป้าสุดที่รักเข้ามาในคฤหาสน์หลังงามของผู้เป็นตา โดยมีณัฐวุธกับเพชรชมพูเดินหัวเราะตามกันมา เมื่อมาถึงก็พบหทัยรักนั่งอยู่ท่ามกลางกองของฝากมากมาย

“อ้าว มากันแล้ว นี่ซื้ออะไรมาเยอะเยอะจ๊ะ”

เพชรชมพูยกมือไหว้แม่สามีด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะขยับตัวลงไปในนั่งข้างๆ “ส่วนใหญ่จะเป็นพวกของแห้งของทะเลค่ะคุณแม่ คุณแม่ลองเลือกดูนะคะว่าจะเก็บอะไรไว้ใช้ในครัวบ้าง ที่เหลือพิงค์จะเอาไปฝากที่บ้านคุณพ่อ น้ำตาล และก็น้ำตุลค่ะ”

เมื่อได้ยินชื่อคนสุดท้าย ภาณุมาศก็ทำหน้าเหมือนเหม็นเบื่อเปล่าหรอก เขาไม่ได้เบื่อเจ้าของชื่อ แต่แค่คิดถึงคนในครอบครัวนั้นก็พาให้อารมณ์ขุ่นมัว

“ไม่ต้องเอาไปให้บ้านคุณตุลยดาก็ได้มั้ง เดี่ยวไอ้ทัดณะมันจะหาว่าเราดูถูก มันมีปัญญาซื้อกินเองได้” ไม่เพียงภาณุมาศที่มีปัญหากับคนชื่อนี้ เพชรชมพูเองก็ถอนใจ

“คุณตัดแก้มกินของน้ำตุลหอรก แกเกลียดน้ำตุลอย่างกับอะไรดี นี่น้ำตุลก็มาปรับทุกข์ให้ฟังคัพองบ่ๆ ขนาดผ่านมาหลายปีแล้วนะคะ เห็นว่ายังขุดเรื่องเก่ามาด่าว่าอยู่เป็นประจำ”

ได้ยินเช่นนั้นหทัยรักก็เป็นฝ่ายถอนใจออกมาบ้าง “นางสงสารคุณตุลแคะ ต้องมาทนให้ลูกเลี้ยงด่าว่าอยู่ได้ทุกวี่ทุกวัน”

“ไฉนมันหมาบ้า กัดคนไม่เลือกหน้า”

อันที่จริงก่อนหน้านี้ภานุมาศพอจะได้ยินเรื่องราวของตุลดาที่เข้าไปเป็นสะใภ้ของพวกพิทักษ์พงศ์มาบ้าง แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรนัก จนกระทั่งทายาทของตระกูลนั้นกลับมาจากเมืองนอก และตั้งหน้าตั้งตาเป็นศัตรูของเขา ทำให้จากที่ไม่สนใจก็กลายเป็นเกลียดหน้าขึ้นมาอย่างจริงจัง ในขณะที่ตาของเขานั้นหนักกว่า พานไม่ชอบตุลดาไปด้วย แต่ไม่กล้าว่าอะไรเพราะเกรงใจหลานสะใภ้ ซึ่งมีเชื้อสายผู้ดี เก่าอย่างเพชรชมพู

“ใครเป็นหมาเหวอะปาป้า” เมื่อแผดเสียงทักขึ้น แผดชาก็รีบเหมาเนียนๆ แบบเข้าข้างตัวเอง

“หรือว่าป้าป้าจะซื้อลูกหมาให้พวกเรา เย้ๆ”

แม้จะนึกได้ว่าเลลพูดจาไม่สมควรต่อหน้าเด็กๆ แต่ภานุมาศก็ไม่ได้ค่อยตาม เพราะเพชรไพลินแผดผู้น้องแพ๊ชนสัตว์ แม้อาการจะไม่หนัก แต่เขาก็ไม่อยากเสี่ยง

“ไม่อนุมิตี ไว้จะพาไปดูที่สวนสัตว์แทน”

ได้ยินคำปฏิเสธอย่างไรเยื่อใยของพ่อบุญธรรม สองแผดก็ยกมือขึ้นกอดอก ก่อนจะบ่นออกมาพร้อมกัน “ป้าป้ากอีกแล้ว ลูกหมาที่ไหนเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์”

“ก็ลูกหมาปาไป หรือว่าไม่ต้องไป แล้วของที่ซื้อมาฝากกิริบดินให้หมด”

แม้จะยังไม่เห็นของฝาก แต่ก็เชื่อว่ามันจะต้องเจ๋งแน่ๆ อีกอย่าง

ไปเที่ยวกับปาป้านุก็สนุกอย่าบอกใคร เพราะปาป้า (ตัวแสบ) มักจะมีกิจกรรมแสบๆ ให้ทำเสมอ แผลสองฟัจอมแสบจึงรีบร้อนอย่างว่องไว

“ปาป้าใจดีใจดี ฉันไปสวนสัตว์ก็ได้ ไปพุงนี้เลยนะครับ” เพชรเพทายคนพี่ซบไหล่ซ้าย

“นะคะปาป้าสุดหล่อ ใจดีที่สุดในโลก” เพชรไพลินคนน้องซบไหล่ขวา

ภาณุมาศถึงกับหัวเราะ เกือบจะพยับหน้ารับคำอยู่แล้วเชียว แต่นึกขึ้นได้ว่าพุงนี้มีภารกิจลับต้องทำจึงเปลี่ยนเป็นสายหน้าแทน “พุงนี้ป้าไม่ว่าง เขาเป็นให้เลยงานแต่งอาหนูดาวไปก่อน แล้วเราค่อยไปรับน้ำมนต์กับน้ำหมี่ไปด้วย”

เมื่อได้ยินชื่อสองคุณน้าที่วัยไล่เลี่ยกัน เพราะนับตามศักดิ์ของเพชรชมพูผู้เป็นแม่ เด็กทั้งสองก็ตบมือเข้าหากันอย่างถูกใจ

“เฮ้ยๆ”

จากนั้นภาณุมาศก็ยกเอาเรื่องที่จะพาไปเที่ยวสวนสัตว์และของที่ซื้อฝากมาเป็นข้อต่อรองเพื่อให้สองแสบขึ้นไปนอนหลับพักผ่อนหลังจากที่เดินทางไกลมาหลายชั่วโมง โดยที่เขายังคงอยู่คุยกับณัฐรุณ ญาติผู้พี่ทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว จนกระทั่งเย็นก็ร่วมรับประทานอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากัน

แม้จะดูวุ่นวายไปบ้างตามประสาครอบครัวใหญ่ แต่ก็รู้สึกอบอุ่นหัวใจ บอกไม่ถูกเลยว่ามีความสุขมากมายแค่ไหน

“คุณนุแนใจนะสะ ว่าเขาจะไม่ยิงหัวกระจุยออกมา”

จ้าวเหว่ยมองไปด้านหน้าก่อนจะหันกลับมาถามคนข้างๆ อย่างหวาดๆ อีกครั้ง เมื่อเจ้าของคำสั่งยังคงพยับหน้าด้วยแววตาเป็นประกายไม่เปลี่ยนแปลง หญิงสาวก็แทบอยากจะถอนคำพูดที่ว่าเขาใจดี

เมื่อวานยังรู้สึกอบอุ่นหัวใจที่เขาบอกให้เธอปฏิเสธหากใครใช้ให้ทำอะไรเสี่ยงๆ แต่ใช้ที่เขาสั่งอยู่ตอนนี้มันต่างกันตรงไหน

งานนี้บอกได้เลย ถ้าไม่ติดคุกหัวโต ก็มีหวังโดนยิงเลือดสาดกระจาย!

เพราะรับปากกับภานุมาศไว้ เมื่อถึงเวลานัดหมายหญิงสาวก็รีบมาหาอย่างกระตือรือร้น ด้วยหวังว่าถ้าหากทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่เขาได้ เธอจะได้อยู่ที่นั่นต่อไปจนกว่าความตั้งใจจะสำเร็จ ยิ่งตอนนี้ความหวังที่จะได้เจอคนที่กำลังตามหาดูเหมือนจะสูงขึ้นเรื่อยๆ ทว่าเอาเข้าจริง เธอกลับไม่มั่นใจแล้วว่าเธอจะอยู่ที่นั่นอย่างแคล้วคลาดปลอดภัย อากรรศสามสิบสอง

นั่นเพราะจู่ๆ ภานุมาศก็พาเธอไปยังห้องส่วนตัวของเขาในคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่ง โดยบอกว่าอีกเดี๋ยวนับดาวซึ่งเป็นน้องสาวเขาจะมาที่นี่ ให้เธอเตรียมน้ำเตรียมขนมไว้ให้พร้อม

ไฉ่เตรียมน้ำขนมนี้าง่ายๆ สบายมาก แต่ที่ทุกข์ยากลำบากใจสุดๆ ก็ตรงที่เขาสั่งให้เธอใส่ยานอนหลับลงไปในแก้วน้ำของน้องสาวตัวเองด้วย

จะบ้าตาย แบบนี้คนปกติเขาทำกันหรือเปล่า

เมื่อเธอถาม ชายหนุ่มก็อธิบายให้ฟังว่า...เดี๋ยวนะ ไม่ได้อธิบายอะไรเลย บอกแต่ว่ามันเป็นธรรมเนียมก่อนแต่งงาน เกมแบบนี้ใครๆ ที่นี่ก็เล่นกันทั้งนั้น แถมยังบอก (แกมข่มขู่) อีกว่า ในเมื่อเธอรับปากแล้วว่าจะช่วยก็ห้ามคืนคำ เพราะเขาไม่ชอบคนผิดคำพูด

กลายเป็นว่าแม้จะไม่เห็นด้วย เธอก็ต้องทำตามแผนการของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยังดีที่ได้ยินจากใครบางคนบอกมาว่าเขากลับมาเมืองไทยครั้งนี้ก็เพราะมางานแต่งงานน้องสาว อีกทั้งในห้องยังมีรูปที่เขาถ่ายกับคณางค์และนับดาวเต็มไปหมด จ้าวเหว่ยจึงพยายามปลอบใจตัวเองว่าอย่างน้อยพวกเขาก็คงจะเป็นพี่น้องกันจริงๆ หากจะ

หยอกล้อกันบ้างก็คงไม่ผิดอะไรหรอก (มั้ง)

เมื่อได้เจอนับดาว จ้าวเหว่ยก็สัมผัสได้ถึงความใจดีมีน้ำใจไม่ต่างจากคณางค์ผู้เป็นพี่ ผิดกับคุณน้ำที่เธอเริ่มจะตึงๆ เหมือนจะซาบซึ้งในน้ำใจแต่ก็ไม่สุด เพราะเมื่อวางยานับดาวสำเร็จ เขาก็โยนภาระ (กิจ) ต่อไปให้เธอทันที

ภาณูมาศขับรถพาเธอไปยังบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่ง นับว่าเป็นเรือนหอของน้องสาวที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายในบริเวณเดียวกับบ้านหลังเก่าของว่าที่น้องเขย โดยเธอจะต้องเอาตัวอักษรลับที่เขาจัดเตรียมไว้ เข้าไปวางตามจุดต่างๆ ภายในบ้านโดยไม่ให้ใครจับได้

นั่นเท่ากับว่าเขากำลังให้เธอบุกบ้านตำรวจ!

ถามว่าเธอรู้ได้อย่างไรว่าอีกฝ่ายเป็นตำรวจ ก็ตอนที่เขานั่งคุยกับน้องสาว เธอได้ยินบทสนทนาทุกประโยค แม้ภาษาไทยเธอจะไม่ได้มาก แต่คราวนี้กลับฟังเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่งเลยทีเดียว

“คุณนุ แน่ใจนะอะ”

เมื่อคนที่เขาคงใจมอบหมายภารกิจลับครั้งนี้ให้ ยังคงหันมาถามอย่างหัววิตกครั้งแล้วครั้งเล่า ภาณูมาศก็ตอบาเล็กเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

“เข้าไปแล้วก็ทำตามที่คุณบอก ฉันจะคอยระวังหลังให้เอง”

ได้ยินเช่นนั้นคนที่กระสับกระส่ายไปมาก็เริ่มใจชื้นขึ้น ริมฝีปากเล็กคล้ายจะยิ้มยิ้มอย่างมีความหวังขณะถามกลับไป “คุณนุมีปืนหรืออะ”

“ไม่มี” ภาณูมาศส่ายหน้า ยกไหล่สบายๆ ตามสไตล์ ก่อนจะตอบด้วยท่าทางมาดมั่นแต่ชวนให้สะพรึงเป็นที่สุด “ก็ถ้ามีใครจะยิงเธอจริงๆ ฉันก็จะคอยตะโกนบอกให้ไง”

“คุณนุ!”

เหลือเชื่อจริงๆ ผู้ชายคนนี้

“เข้าไปได้แล้วจ้าวเหว่ย ฉันเมื่อ ในเมื่อเธอมากับฉัน เธอก็ต้อง กลับกับฉัน ฉันไม่ปล่อยเธอไว้เป็นผีเฝ้าที่นี่หรอก เข้าไปได้แล้ว”

ช่วงเป็นคำพูดที่น่าปลื้มใจอย่างที่สุด แต่ละคำนอกจากจะไม่ได้ ช่วยอะไรแล้ว ยังเหมือนข่มขวัญเธอให้หลอนหนักขึ้นไปอีก แต่ในที่สุด จ้าวเหว่ยก็ตั้งหมวกไ้โม่เงสีแดงที่เขาส่งมาให้สวมลงบนศีรษะก่อนจะ ดึงลงมาปิดบังใบหน้า แล้วกลั่นใจเหยียบลงไปบนหลังเขาเพื่อปีนขึ้นไปบนกำแพงด้านข้างที่ปลูกต้นไม้ใหญ่ไว้เป็นทิวแถวทั้งด้านนอก ด้านใน จากนั้นเธอก็รีบวิ่งไปตามจุดที่ชายหนุ่มบอกไว้ว่าควรหลบ ตรงไหน แล้วปีนเข้าไปอย่างไร รวากับว่าศึกษาสมรรถภูมิรบครั้งนี้มาเป็นอย่างดี

เมื่อมาถึงบริเวณหลังบ้านที่คล้ายจะเป็นห้องเก็บของ เธอก็ปีน ขึ้นไปทางช่องเล็กๆ จนไปโผล่ตรงช่องระเบียงเหล็กที่ถูกปิดกั้นด้วย เหล็กดัด ตรงจุดนี้เองที่ภาณูมาศบอกเธอไว้ก่อนแล้ว และหญิงสาวก็ สามารถลอดเข้าไปในช่องเหล็กไม่เล็กไม่ใหญ่นี้ได้พอดีพอดี ถ้าเป็น หุ่นลำๆ กล้ามหนาๆ อย่างเขา คงไม่สามารถยัดร่างตัวเองเข้าไปได้ อย่างแน่นอน หรือที่เขาตั้งใจเลือกเธอก็เพราะแบบนี้

เนื่องจากไม่มีเวลาให้คิดอะไรมากนัก จ้าวเหว่ยจึงรีบเข้าไปด้าน ในแล้วนำตัวอักษรไปวางตามจุดที่เขาบอก เมื่อสังเกตดีๆ จะพบว่า มี กล้องวงจรปิดติดอยู่หลายจุดภายในบ้าน แต่สาวร่างบางก็สามารถ หลบหลีกอย่างคล่องแคล่ว จะเรียกว่ามืออาชีพเลยก็ได้ เพราะถูก ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี งานเสี่ยงๆ ทำมานับครั้งไม่ถ้วน แต่เพราะที่นี่ ไม่ใช่ประเทศที่เธอคุ้นเคย ทางหนีทีไล่อะไรเธอก็ไม่ค่อยรู้ จึงอดกลัว ไม่ได้ว่าหากถูกจับได้ขึ้นมา เธออาจจะไม่มีโอกาสกลับไปเจอพ่อกับ น้องอีก

เมื่อภารกิจแรกสิ้นสุดลง ร่างสูงบางในชุดทะมัดทะแมงไม่ต่าง จากเด็กผู้ชายก็ปีนมายังเรือนหออีกหลัง ซึ่งมีจุดเชื่อมต่อถึงกันตรง

บริเวณระเบียงห้องนอน จ้าวเหว่ยค่อยๆ ปีนเข้าไปอย่างระมัดระวัง เมื่อจู่ๆ ก็มีเงาวิ่งไหวผ่านหางตาไป หญิงสาวชะงักมองไปทางด้านข้าง อย่างไม่ไว้ใจ แต่แล้วก็ไม่พบใคร จึงค่อยๆ ก้าวเข้าไปด้านใน ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะได้วางกระดานชุดสุดท้ายตามจุดที่ได้รับคำสั่งมา ก็มีอันต้องสะดุ้งสุดตัว รู้สึกเย็นยะเยือกไปตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อจู่ๆ ก็มีอะไรแรงๆ กดลงมาที่ข้างสะโพก!

“หยุด อย่าขยับ ถ้าไม่อยากโดนยิงหัวกระจุยอยู่ที่นี่!”